DE

ULTIMO JUDICIO,

ET DE

Babylonia Destructa:

ITA

Quod omnia, quæ in Apocalypsi prædicta sunt, hodie impleta sint.

EX

Auditis & Visis.

Autore D. de Suedebourg Sueco.

LONDINI:
MDCCLVIII.

DE
ULTIMO JUDICIO,
ET
Babylonia Destructa:

Quod Interitus Mundi non intellectus sit per diem Ultimi Judicii.

1. QUI non noverunt sensum spiritualem Verbi, non aliud intellexerunt, quam quod die Ultimi Judicii interitura sint omnia quæ in Mundo coram oculis apparent, nam dicitur, quod tunc periturum Cœlum cum terra, & quod Deus novum Cœlum & novam Terram creaturus: in hac opinione etiam se confirmaverunt per id quod dicatur quod omnes tunc e sepulchris ascensuri sint, & quod tunc separandi sint boni a malis, & sic porro: sed ita dicitur in sensu literæ Verbi, quia sensus literæ Verbi est naturalis & in ultimo Ordinis Divini, ubi omnia & singula sensum spiritualem in se continent; quapropter qui Verbum solum secundum sensum literæ comprehendit, is ferri potest in varias opiniones, ut quoque factum est in Orbe Christiano, ubi inde tot Hæreses sunt, & unaquævis confirmatur ex Verbo. Sed quia nemo adhuc noverat, quod omnibus & singulis Verbi insit sensus spiritualis, ne quidem quid sensus spiritualis, ideo ignoscendi sunt, qui hanc opinionem de Ultimo Judicio captaverunt; at usque nunc sciant, quod non Cœlum coram oculis aspectabile periturum sit, neque

Terra habitabilis, sed quod utrumque permansurum sit; & quod per Novum Cœlum & Novam Terram intellecta sit Nova Ecclesia, tam in Cœlis quam in Terris: Nova Ecclesia in Cœlis dicitur, quia ibi æque Ecclesia est prout in Terris; ibi namque æque est Verbum, & æque sunt Prædicationes, & similis Cultus Divinus sicut in terris; sed cum differentia, quod ibi omnia sint in perfectiori statu, quia ibi non sunt in Mundo naturali sed in spirituali; inde omnes ibi sunt spirituales homines, & non naturales sicut fuerunt in Mundo. Quod ita sit, videatur in Opere de Cœlo; & in specie ibi de Conjunctione Cœli cum homine per Verbum, n: 303 ad 310: & de Cultu Divino in Cœlo, n: 221 ad 227, actum est.

2. Loca in Verbo, ubi dicitur de Interitu Cœli & Terræ, sunt sequentia, "*Attollite in Cœlum oculos vestros, & intuemini in terram deorsum; Cœli velut fumus interituri sunt, & Terra ut pannus veteratura,*" Esai: LI: 6. "*Ecce Ego creaturus sum Cœlos novos, & Terram novam; nec commemorabuntur priora,*" Esai: LXV: 17. "*Cœlos novos & Terram novam facturus sum,*" Esai: LXVI: 22. "*Stellæ Cœli ceciderunt in terram, & Cœlum abscessit sicut liber qui convolvitur,*" Apoc: VI: 13. 14. "*Vidi Thronum magnum, & Quendam insidentem, a cujus aspectu fugit Terra & Cœlum, quorum locus non inventus est,*" Apoc: XX: 11. "*Vidi Cœlum novum & Terram novam, primum Cœlum & prima Terra abierat,*" Apoc: XXI: 1. In his locis per novum Cœlum non intelligitur Cœlum coram oculis nostris aspectabile, sed ipsum Cœlum, ubi Humanum genus collectum est; ex omni enim Genere humano, usque ab inchoatione Ecclesiæ Christianæ, collectum est Cœlum, sed qui ibi fuerunt non fuerunt Angeli, verum Spiritus ex varia religione; hoc Cœlum intelligitur per Primum Cœlum quod periturum: sed quomodo cum his se habet, in sequentibus in specie dicetur; hic solum id memoratur, ut sciatur quid per Primum Cœlum quod periturum, intelligitur. Quisque etiam qui ex ratione aliqua illustrata cogitat, percipere potest, quod non Cœlum sidereum, tam immensum Firmamentum Creationis, intellectum sit, sed quod Cœlum in spirituali sensu ubi Angeli & Spiritus.

3. Quod per Novam Terram intelligatur Nova Ecclesia in terris, hactenus ignotum fuit, quoniam unusquisque per Terram in Verbo intellexerat terram, cum tamen per illam intelligitur Ecclesia; in sensu naturali terra est terra, sed in sensu spirituali est Ecclesia, causa est, qui illi, qui in spirituali sensu sunt, hoc est, qui spirituales sunt prout sunt Angeli, cum nominatur terra in Verbo, non intelligunt ipsam terram, sed gentem quæ ibi, & ejus Divinum cultum, inde est quod per Terram significetur Ecclesia; quod ita sit videatur in ARCANIS CŒLESTIBUS infra *(a)*. Unum alterumve locum ex Verbo velim adducere, ex quibus comprehendi aliquatenus potest, quod per Terram significetur Ecclesia. "*Cataractæ ab alto apertæ sunt, & concussa sunt fundamenta terræ; confringendo confracta est terra; commovendo commota est terra; nutando nutat terra sicut ebrius; vacillat sicut tugurium; & gravis super illam prævaricatio ejus,*" Esai: XXIV: 18. 19. 20. "*Rarum reddam hominem præ auro puro; propterea commovebo Cœlum, & commovebitur terra e loco suo,*

in

in die excandescentiæ iræ Jehovæ," Esai : XIII : 12. 13. "*Coram Ipso commota est terra; contremuerunt cœli, sol & luna atrati sunt, & stellæ contraxerunt splendorem suum,*" Joel : II : 10. "*Concussa & commota est terra, & fundamenta montium trepidarunt, & concussa sunt,*" Psalm : XVIII : 7. 8 : & in perpluribus aliis locis.

4. Per Creare etiam in sensu spirituali Verbi significatur formare, instaurare, & regenerare, ita per creare Novum Cœlum & Novam Terram significatur instaurare Novam Ecclesiam in Cœlo & in Terra; ut constare potest ex his locis, "*Populus, qui creabitur, laudabit Jah,*" Psalm : CII : 19. "*Emittis spiritum, creantur, & renovas facies terræ,*" Psalm : CIV : 30. "*Sic dixit Jehovah, Creator tuus Jacob, Formator tuus Israel, nam redemi te, & vocavi nomine tuo, Mihi tu; omnem vocatum a Nomine Tuo, & in gloriam meam creavi, formavi eum, etiamque feci eum,*" Esai : XLIII : 1. 7 : præter alibi; inde est, quod nova Creatio hominis sit reformatio ejus, quoniam novus fit, nempe ex naturali spiritualis; & inde est quod nova creatura sit homo reformatus *(b)*.

5. De Sensu spirituali Verbi, videatur in Opusculo de Equo Albo, de quo in Apocalypsi.

EX ARCANIS CŒLESTIBUS *(a)* Quod per Terram in Verbo significetur Regnum Domini & Ecclesia, n : 662. 1066. 1067. 1262. 1413. 1607. 2928. 3355. 4447. 4535. 5577. 8011. 9325. 9643. Ex causa imprimis, quia per terram intelligitur terra Canaan, & ibi fuerat Ecclesia ab Antiquissimis temporibus; inde quoque est quod Cœlum dicatur cœlestis Canaan, n : 567. 3686. 4447. 4454. 4516. 4517. 5136. 6516. 9325. 9327. Et quia in spirituali sensu per terram intelligitur Gens quæ ibi, & ejus Cultus, n : 1262. Quod inde terra significet varia, quæ sunt Ecclesiæ, n : 620. 636. 1067. 2571. 3368. 3379. 3404. 8732. Populus terræ quod sint qui ab Ecclesia spirituali, n : 2928. Terræ motus quod sit mutatio status Ecclesiæ, n : 3355. Quod Novum cœlum & nova terra significet Ecclesiam, n : 1733. 1850. 2117. 2118. 3355. 4535. 10373.

Quod Antiquissima Ecclesia, quæ fuit ante diluvium, & Antiqua Ecclesia quæ fuit post diluvium, fuerint in terra Canaane, n : 567. 3686. 4447. 4454. 4516. 4517. 5136. 6516. 9327. Quod tunc omnia loca ibi facta sint repræsentativa talium quæ in Regno Domini & Ecclesia, n : 1505. 3686. 4447. 5136. Quod ideo Abraham illuc ire jussus sit, quoniam apud posteros ejus ex Jacobo Ecclesia repræsentativa institueretur, ac Verbum conscriberetur, cujus sensus ultimus constaret ex repræsentativis & significativis quæ ibi, n : 3686. 4447. 5136. 6516. Inde est quod per terram & per terram Canaanem significetur Ecclesia, n : 3038. 3481. 3705. 4447. 4517. 5757. 10658.

(b) Quod creare sit e novo creare seu reformare & regenerare, n : 16. 88. 10373. 10634. Quod creare novum Cœlum & novam Terram sit instaurare novam Ecclesiam, n : 10373. Quod per creationem Cœli & Terræ in primis Capitibus Geneseos in sensu interno describatur instauratio Ecclesiæ cœlestis, quæ fuit Ecclesia Antiquissima, n : 8891. 9942. 10545.

Quod

Quod Procreationes Generis Humani in terris nusquam cessaturæ sint.

6. QUI de Ultimo Judicio eam fidem ceperunt, quod tunc interitura sint omnia quæ in Cœlis & in Terris sunt, & quod loco eorum novum Cœlum & nova Terra exstitura sint, credunt, quia id ex nexu rerum sequitur, quod Generationes & Procreationes Generis Humani postea cessaturæ sint, cogitant enim quod omnia nunc peracta sint, & quod homines in alio statu futuri quam prius: sed quia interitus mundi non intellectus est per diem Ultimi Judicii, ut in præcedente Articulo ostensum est, sequitur etiam quod Genus Humanum permansurum sit, & quod procreationes non cessaturæ sint.

7. Quod procreationes Generis Humani in æternum permansuræ sint, constare potest ex pluribus, quorum aliqua in Opere de Cœlo ostensa sunt, imprimis ex his, I. Quod Genus Humanum sit basis, super quo fundatur cœlum. II. Quod Genus Humanum sit Seminarium Cœli. III. Quod extensio cœli, quod pro Angelis, tam immensa sit, ut in æternum non impleri possit. IV. Quod pauci sint respective, ex quibus adhuc Cœlum. V. Quod perfectio Cœli crescat secundum pluralitatem. VI. Et quod omne opus Divinum spectet infinitum & æternum.

9. *Quod Genus Humanum sit basis, super quo fundatur Cælum*, est quia Homo ultimo creatus est, & quod ultimo creatum est, hoc est basis omnium quæ præcedunt: Creatio inchoavit a supremis seu intimis, quia ex Divino, & processit ad ultima seu extrema, & tunc primum substitit: ultimum creationis est Mundus naturalis, & in eo terraqueus Orbis cum omnibus quæ super illo, Quando hæc peracta sunt, tunc creatus est Homo, & in illum collata sunt omnia Ordinis Divini a primis ad ultima; in intima ejus collata sunt illa quæ in primis illius Ordinis sunt, in ultima ejus quæ in ultimis; sic ut Homo factus sit Divinus Ordo in forma: inde est, quod omnia quæ in homine & apud hominem sunt, tam ex Cœlo quam ex mundo sint, ex Cœlo illa quæ ejus Mentis sunt, & ex Mundo illa quæ ejus Corporis; influunt enim illa quæ Cœli sunt in ejus cogitationes & affectiones, ac sistunt illas secundum receptionem ab ejus spiritu, & ea quæ Mundi sunt influunt in ejus sensationes & voluptates, & sistunt illas secundum receptionem in ejus corpore, sed accommodate secundum convenientias cogitationum & affectionum ejus spiritus. Quod ita sit, videatur in pluribus Articulis, ubi actum est de Cœlo & Inferno, imprimis in his, Quod Universum Cœlum in uno complexu referat unum Hominem, n: 59 ad 67: Quod unaquævis Societas in Cœlis similiter, n: 68 ad 72: Quod inde unusquisque Angelus sit in perfecta forma humana, n: 73 ad 77. Et quod hoc sit ex Divino Humano Domini, n: 78 ad 86. Ac præterea in Articulo de Correspondentia omnium Cœli cum omnibus

3 hominis,

hominis, n: 87 ad 112: De Correſpondentia Cœli cum omnibus Telluris n: 103 ad 115: Et de forma Cœli, n: 200 ad 212. Ex hoc Creationis ordine conſtare poteſt, quod talis continens nexus ſit a primis ad ultima, ut ſimul ſpectata conſtituant unum, in quo non ſeparari poteſt prius a poſteriori, prorſus ſicut non cauſa a ſuo effectu, ita non Mundus ſpiritualis a Mundo naturali, nec hic ab illo, proinde non Cœlum Angelicum a Genere Humano, nec Humanum Genus a Cœlo Angelico: quapropter ita proviſum eſt a Domino, ut unum mutuas operas præſtat alteri, nempe Cœlum Angelicum Humano Generi, & Humanum Genus Cœlo Angelico. Inde eſt, quod Manſiones Angelicæ quidem ſint in Cœlo, ad viſum ſeparatæ a manſionibus ubi ſunt homines, ſed uſque ſunt apud hominem in ejus affectionibus boni & veri: quod ad viſum ſeparatæ ſiſtantur eſt ex apparentia, ut conſtare poteſt ex Articulo, ubi in Opere de Cœlo & Inferno actum eſt de Spatio in Cœlo, n: 191 ad 199. Quod Angelorum manſiones ſint apud homines in eorum affectionibus boni & veri, intelligitur per hæc Domini verba, "*Ille qui amat Me, ſermonem meum ſervat, & Pater meus amabit illum, & ad eum veniemus, & manſionem apud eum faciemus,*" Joh: XIV: 23, per Patrem & Dominum ibi etiam intelligitur Cœlum, nam ubi Dominus ibi Cœlum, Divinum enim procedens a Domino facit Cœlum, videatur in Opere de Cœlo n: 7 ad 12: & n: 116 ad 125. Et quoque per hæc Domini verba, "*Paracletus ſpiritus veritatis apud vos manet, & in vobis eſt,*" Joh: XIV: 17; Paracletus eſt Divinum Verum procedens a Domino, unde etiam vocatur Spiritus veritatis, ac Divinum Verum facit Cœlum, & quoque Angelos, quia ſunt recipientes; quod Divinum procedens a Domino ſit Divinum Verum, & inde Cœlum Angelicum, videatur in Opere de Cœlo, n: 126 ad 140. Simile etiam intelligitur per hæc Domini verba, "*Regnum Dei intus in vobis eſt,*" Luc: XVII: 21, Regnum Dei eſt Divinum Bonum & Verum, in quibus ſunt Angeli. Quod Angeli & Spiritus apud hominem ſint, & in ejus affectionibus, datum eſt millies videre ex illorum præſentia & manſione apud me; ſed Angeli & ſpiritus non ſciunt apud quos homines ſunt, ſicut nec homines cum quibus Angelis & ſpiritibus cohabitant, hoc enim novit & diſponit ſolus Dominus: verbo eſt omnium affectionum boni & veri extenſio in Cœlum, & communicatio & conjunctio cum illis ibi qui in ſimilibus affectionibus ſunt, & eſt extenſio omnium affectionum mali & falſi in infernum, ac communicatio & conjunctio cum illis ibi qui in ſimilibus affectionibus ſunt; eſt affectionum extenſio in mundum ſpiritualem, pæne ſicut eſt viſus in mundum naturalem; communicationes utrobivis ſunt pæne ſimiles, cum differentia tamen, quod in mundo naturali ſint objecta, at in mundo ſpirituali ſint ſocietates angelicæ. Ex his patet, quod talis ſit nexus cœli Angelici & Humani Generis, ut unum ſubſiſtat ab altero, & quod Cœlum Angelicum abſque Humano Genere ſit ſicut Domus abſque fundamento, nam in illud deſinit Cœlum, & ſuper eo requieſcit. Hæc ſe habent ſicut apud ipſum hominem in particulari, ejus ſpiritualia quæ ſunt ejus cogitationis & voluntatis, influunt in ejus naturalia, quæ ſunt ejus ſenſationum & actionum, & ibi

ibi desinunt & subsistunt, homo nisi his quoque gauderet, seu absque illis terminis seu ultimis esset, ejus spiritualia, quæ sunt cogitationum & affectionum ejus spiritus, diffluerent, sicut interminata seu quæ sunt absque fundo: similiter fit cum homo transit e naturali mundo in spiritualem, quod fit cum moritur, tunc, quia spiritus est, non subsistit super propria basi, sed super communi basi, quæ est Genus humanum. Qui non scit arcana Cœli, credere potest quod Angeli subsistant absque hominibus, & quod homines absque Angelis, sed asseverare possum ex omni experientia de Cœlo, & ex omni sermone cum Angelis, quod nullus Angelus seu spiritus subsistat absque homine, & nullus homo absque spiritu & angelo, & quod mutua & reciproca conjunctio sit. Ex his primum constare potest, quod Genus Humanum & Cœlum Angelicum unum faciunt, & subsistant a se mutuo & vicissim, & quod sic auferri unum alteri nequeat.

10. *Quod Genus Humanum sit Seminarium Cœli*, constabit ex Articulo sequente, ubi ostendendum, quod Cœlum & Infernum sint ex Humano Genere, ita quod Genus Humanum sit Seminarium Cœli. In antecessum memorabitur, quod sicut huc usque, hoc est, a prima Creatione, formatum est Cœlum ex Humano Genere, ita posthac formandum & locupletandum sit. Dari quidem potest, quod Humanum Genus super una Tellure pereat, quod fit cum id se prorsus separat a Divino, nam tunc homini non amplius est vita spiritualis, sed modo naturalis, qualis est bestiis, & cum homo talis est, non societas formari potest, & in vinculis teneri per leges, quoniam homo absque influxu cœli, ita absque regimine Divino, foret insanus, ac rueret effræne in omnia nefaria, unus contra alterum. Sed tametsi Humanum Genus per separationem a Divino super una tellure periret, quod tamen ne fiat providetur a Domino, usque tamen permanet super aliis; sunt enim Tellures in Universo ad aliquot centena millia, videatur in Opusculo de Telluribus in Mundo nostro Solari, quæ Planetæ vocantur, & de Telluribus in Cœlo Astrifero. Dictum mihi est e Cœlo, quod Genus Humanum super hac Tellure periisset, usque ut hodie non exstitisset unus, nisi Dominus in Mundum venisset, ac in hac Tellure induisset Humanum, ac id Divinum fecisset; & quoque nisi Dominus dedisset hic tale Verbum, quod esset Cœlo Angelico pro basi & pro conjunctione; quod per Verbum sit conjunctio Cœli cum homine, videatur in Opere de Cœlo & Inferno n: 303 ad 310. Sed quod ita sit, non comprehendi potest quam ab illis qui spiritualiter cogitant, hoc est, ab illis qui per agnitionem Divini in Domino conjuncti sunt Cœlo, nam hi solum spiritualiter possunt cogitare.

11. *Quod Extensio Cœli, quod pro Angelis, tam immensa sit, ut in æternum non impleri possit*, constat ex illis quæ in Opere de Cœlo & Inferno, & ibi in Articulo, de Immensitate Cœli n: 415 ad 420 dicta sunt est; & *quod pauci sint respective a quibus adhuc Cœlum*, in Opusculo de Telluribus in Universo, n: 126.

12. *Quod perfectio Cœli crescat secundum pluralitatem*, constat ex ejus forma, secundum quam consociationes ibi ordinatæ sunt, & communicationes fluunt,

quod sit omnium perfectissima, & in forma perfectissima quo plures sunt eo plurium directio & consensus ad unum datur, & eo arctior & unanimior conjunctio; consensus & inde conjunctio crescit ex pluralitate, nam unumquodvis ibi inseritur ut affine intermedians duos aut plures, & quod inseritur, hoc confirmat & conjungit. Forma Cœli est similis formæ mentis humanæ, cujus perfectio crescit secundum incrementa veri & boni, unde intelligentia & sapientia; quod forma mentis humanæ, quæ est in sapientia & intelligentia cœlesti, sit similis formæ cœli, est quia mens est minima imago ejus formæ; inde est quod communicatio omnimoda sit cogitationum & affectionum boni & veri apud homines tales & apud angelos cum societatibus cœli circumcirca, & extensio secundum incrementa sapientiæ, ita secundum pluralitatem cognitionum veri quæ implantatæ sunt intellectui, & secundum copiam affectionum boni quæ implantatæ sunt voluntati, ita quæ menti, nam mens consistit ex intellectu & voluntate: Mens humana & angelica talis est, ut locupletari queat in æternum, & sicut locupletatur, ita perficitur; quod fit imprimis, cum homo ducitur a Domino, nam tunc introducitur in genuina vera quæ implantantur intellectui, & in genuina bona quæ implantantur voluntati, nam Dominus tunc disponit omnia Mentis talis in formam Cœli, usque tandem ut sit cœlum in minima forma. Ex hac comparatione patet, quia similis res est, quod pluralitas angelorum perficiat cœlum. Omnis etiam forma ex variis consistit, forma quæ non ex variis consistit, non est forma, quia non habet quale, nec aliquas mutationes status; quale cujusvis formæ est ex ordinatione variorum inibi inter se, & ex respectu eorum mutuo, exque consensu ad unum, ex quo omnis forma consideratur ut unum; talis forma, quo plura sunt taliter inibi ordinata, eo perfectior est, nam unumquodvis, ut supra dictum est, confirmat, corroborat, conjungit, & sic perficit. Sed hæc melius constare possunt ex illis quæ in Opere de Cœlo & Inferno ostensa sunt, imprimis ubi actum est de eo, quod unaquævis Societas cœli sit cœlum in minore forma, & unusquisque Angelus in minima, n: 51 ad 58; tum ubi actum est de Forma Cœli, secundum quam consociationes & communicationes ibi, n: 200 ad 212, & de sapientia Angelorum Cœli, n: 265 ad 275.

13. *Quod omne opus Divinum spectet Infinitum & Æternum*, constare potest ex multis tam quæ in Cœlo existunt quam quæ in mundo; utrobivis nusquam datur unum prorsus simile seu idem cum altero, non datur una facies prorsus similis seu eadem cum alterius, nec dabitur in æternum; pariter non datur unius animus prorsus similis alterius; quare quot homines, tum quot Angeli, tot facies & tot animi; nusquam datur in uno homine, in quo tamen innumerabiles partes sunt quæ constituunt corpus, & innumerabiles affectiones quæ constituunt animum, aliquod prorsus simile aut idem quod in altero; inde est, quod unusquisque vitam distinctam ab alterius vita agat: similis res est in omnibus & singulis naturæ: quod talis infinita varietas sit in omnibus & singulis, ducit causam ex omnium origine ex Divino, quod Infinitum est; inde est quædam imago Infiniti ubivis, ob finem ut omnia spectentur a Divino ut suum opus, & simul ut omnia spectent Divinum ut Ejus opus.

Quomodo unumquodvis in natura ſpectat Infinitum & Æternum, inſerviat illuſtrationi leve quoddam argumentum; quodlibet ſemen, ſive ſit fructus arboris, ſive meſſis, ſive floris, ita creatum eſt, ut multiplicari poſſit in infinitum, & durare in æternum; ex uno enim ſemine naſcuntur plura, uſque ad 5. 10. 20. 100; ex ſingulis his etiam totidem, talis fructificatio ex uno ſemine continue perſtans modo intra centum annos poſſet implere non ſolum unius telluris ſuperficiem, ſed etiam ſuperficies tellurum uſque ad myriades: eadem etiam ita creata ſunt, ut durationes eorum ſint æternæ: inde patet, quomodo in his eſt idea infiniti & æterni: ſimiliter in reliquis. Cœlum Angelicum eſt, propter quod omnia in Univerſo creata ſunt, nam Cœlum Angelicum eſt finis propter quod Genus humanum, & Genus humanum eſt finis propter quod cœlum aſpectabile, & inibi tellures; quapropter id Opus Divinum, nempe Cœlum Angelicum, primario ſpectat Infinitum & Æternum, proinde multiplicationem ejus abſque fine, nam ibi Ipſum Divinum habitat: inde quoque conſtare poteſt, quod Genus Humanum nuſquam deſiturum ſit; nam ſi deſineret, finiretur Opus Divinum per certum numerum, & ſic periret reſpectus infiniti.

Quod Cœlum & Infernum ſint ex Humano Genere.

14. IN Chriſtiano Orbe prorſus neſcitur, quod Cœlum & Infernum ſint ex Humano Genere; creditur enim, quod Angeli fuerint a principio creati, & quod inde Cœlum; ac quod Diabolus ſeu Satanas fuerit lucis Angelus, ſed quia rebellis factus eſt, cum turba ſua dejectus ſit, & quod inde Infernum. Quod talis fides in Chriſtiano Orbe ſit, mirantur Angeli quam maxime, & adhuc magis, quod prorſus nihil ſciant de Cœlo, cum tamen id eſt primarium doctrinæ in Eccleſia; & quia talis ignorantia regnat, corde gaviſi ſunt, quod placuerit Domino nunc revelare illis plura de Cœlo & quoque de Inferno; & per id, quantum poſſibile eſt, diſcutere tenebras, quæ indies increſcunt, quia Eccleſia ad ſuum finem pervenit: quare volunt, ut ex ore illorum aſſeverem, quod in Univerſo Cœlo non ſit unus Angelus qui a principio creatus eſt, nec in Inferno aliquis Diabolus qui creatus lucis Angelus & dejectus, ſed quod omnes tam in Cœlo quam in Inferno ſint ex Humano Genere; in Cœlo illi qui in Mundo in Cœleſti amore & fide vixerunt, in Inferno qui in Infernali amore & fide, & quod Infernum in toto complexu ſit quod vocatur Diabolus & Satanas, illud Infernum quod a tergo eſt, ubi ſunt qui vocantur mali Genii, Diabolus, & illud Infernum quod anterius eſt, ubi ſunt qui vocantur mali Spiritus, Satanas *(c)*. Quale unum Infernum, & quale alterum, videatur in Opere de Cœlo & Inferno circa finem. Quod Orbis Chriſtianus talem fidem de illis in Cœlo & de illis in Inferno ceperit, dicebant Angeli, quod ſit ex aliquibus locis in Verbo non intellectis

intellectis aliter quam secundum sensum literæ, & non illustratis & explicatis per genuinam Doctrinam ex Verbo; cum tamen sensus literæ Verbi, nisi genuina Doctrina Ecclesiæ præluceat, distrahit mentes in varia, unde ignorantiæ, hæreses, & errores *(d)*.

15. Quod homo Ecclesiæ ita credat, etiam est causa, quia credit quod nullus homo in Cœlum aut in Infernum prius veniat quam tempore Ultimi Judicii, de quo illam opinionem cepit, quod interitura tunc sint omnia quæ coram oculis, & quod nova exstitura, & quod anima tunc reditura sit in suum corpus, ex qua conjunctione homo iterum vivet homo: hæc fides involvit alteram de Angelis quod sint a principio creati, nam non credi potest, quod Cœlum & Infernum sint ex Humano Genere, quum creditur quod nullus homo illuc veniat quam in fine Mundi. Sed ut evincatur homo quod non ita sit, datum est mihi consortium habere cum Angelis, & quoque loqui cum illis qui in Inferno sunt, & hoc nunc per plures annos, quandoque continue a mane usque ad vesperam, & sic informari de Cœlo & Inferno, & hoc ob causam, ne homo Ecclesiæ ulterius permaneat in sua erronea fide de Resurrectione tempore Judicii, ac de Animæ statu interea, tum de Angelis & de Diabolo; quæ fides, quia est fides falsi, involvit tenebras, & apud eos, qui ex propria intelligentia de illis cogitant, infert dubitationem, & tandem negationem; dicunt enim corde, quomodo potest tantum Cœlum cum tot Sideribus, & cum Sole & Luna, destrui & dissipari; & quomodo possunt Stellæ e Cœlo tunc cadere in terram, quæ tamen majores terra sunt; & quomodo possunt corpora a vermibus exesa, putredine consumta, & in omnes ventos dissipata, recolligi ad animam suam; ubinam interea anima, & qualis illa cum absque sensu qui ei fuit in corpore; præter plura similia, quæ quia incomprehensibilia, non cadunt in fidem, & apud plures destruunt fidem de hominis vita æterna, deque Cœlo & Inferno, & cum illis reliqua quæ fidei Ecclesiæ sunt: quod etiam destruxerint, patet ex illis qui dicunt, quis ex Cœlo ad nos venit & narravit quod sit; quid Infernum, num sit; quid hoc quod homo cruciabitur igne in æternum; quid dies Judicii, annon is per sæcula frustra exspectatus est, præter plura, quæ negationis omnium sunt. Ne itaque illi qui talia cogitant, ut solent plures qui ex mundanis, quæ sapiunt, Eruditi & Docti audiunt, amplius perturbent & seducant simplices fide & corde, ac inducant infernales tenebras de Deo, de Cœlo, de Vita æterna, ac de cæteris quæ ex illis pendent, aperta sunt interiora, quæ spiritus mei sunt, a Domino, & sic loqui datum est cum omnibus, quos usquam notos habui in vita corporis, postquam defuncti sunt, cum quibusdam per dies, cum quibusdam per menses, & cum quibusdam per annum, & quoque cum aliis tam multis ut parum dicerem si centum millia, ex quibus plures fuerunt in cœlis, & plures in Infernis: loquutus etiam sum cum quibusdam post biduum ab obitu, & narravi quod nunc funeralia & exequiæ eorum parentur ut sepeliantur, ad quæ dixerunt, quod bene faciant ut rejiciant id quod illis pro corpore & ejus functionibus inserviverat in mundo, ac voluerunt ut dicerem quod non mortui sint, sed quod vivant æque homines nunc

ſicut prius, & quod tranſmigraverint ſolum ab uno mundo in alterum, & quod non ſciant quod aliquid perdiderint, quoniam in corpore & hujus ſenſualibus ſunt ut prius, & quoque in intellectu & in voluntate ut prius, & quod ſimiles illis cogitationes & affectiones, ſimiles ſenſationes, tum ſimiles voluptates, & ſimilia deſideria, qualia in mundo. Plerique ex recens mortuis, cum ſe viderunt vivere homines ſicut prius, ac in ſimili ſtatu, (nam poſt mortem primum cuivis ſimilis ſtatus vitæ eſt, qualis ei fuerat in mundo, ſed ille ſucceſſive apud eum mutatur vel in Cœlum vel in Infernum) novo gaudio affecti ſunt quod vivant, & dixerunt quod hoc non crediderint; ſed valde mirati, quod in tali ignorantia & cæcitate de ſtatu ſuæ vitæ poſt mortem fuerint: & magis quod in tali ſit homo Eccleſiæ, qui tamen præ omnibus in univerſo terrarum Orbe in luce de illis poteſt eſſe *(e)*. Cauſam illius cæcitatis & ignorantiæ tunc primum videbant, quæ eſt quod externa, quæ ſunt mundana & corporea, occupaverint & impleverint mentes eorum, in tantum ut non elevari poſſent in lucem cœli, ac intueri res Eccleſiæ ultra doctrinalia; ex corporeis enim & mundanis, cum tantum amantur quantum hodie, influunt meræ tenebræ, cum homo de rebus Cœli ultra dictamen doctrinæ fidei quæ ſuæ Eccleſiæ eſt, cogitare vult.

16. Permulti ex Eruditis e Chriſtiano Orbe obſtupeſcunt, cum ſe poſt obitum vident in corpore, in veſtibus, inque domibus, ſicut in mundo; & cum revocantur in memoriam quæ cogitaverunt de vita poſt mortem, de anima, de ſpiritibus, ac de cœlo & inferno, pudore afficiuntur, & dicunt ſe fatue cogitaviſſe, ac ſimplices fide multo ſapientius quam illi: explorati ſunt Eruditi, qui confirmaverunt ſe in talibus, & qui omnia naturæ addixerunt, & compertum eſt, quod interiora mentis eorum clauſa ſint, & exteriora aperta, ſic ut non ſpectaverint ad Cœlum ſed ad Mundum, proinde etiam ad Infernum; nam quantum interiora mentis aperta ſunt, tantum ſpectat homo ad Cœlum, quantum autem interiora clauſa ſunt & exteriora aperta, tantum ſpectat ad Infernum; interiora enim hominis ad receptionem omnium Cœli formata ſunt, & exteriora ad receptionem omnium Mundi, & qui recipiunt mundum & non ſimul cœlum, recipiunt infernum *(f)*.

17. Quod ſpiritus hominis poſt ſolutionem a corpore ſit homo & in ſimili forma, hoc mihi per quotidianam plurium annorum experientiam in teſtato eſt, nam illos millies vidi, audivi, & cum illis loquutus ſum; etiam de eo, quod homines in mundo non tales eſſe credant, & quod illi qui credunt, ab Eruditis reputentur ut ſimplices: Spiritus doluerunt corde, quod talis ignorantia adhuc perſtet in Orbe, & maxime intra Eccleſiam: ſed hanc fidem dicebant emanaviſſe imprimis ab Eruditis, qui ex ſenſuali corporeo cogitaverunt de Anima, ex quo de illa non aliam ideam ceperunt, quam ſicut de Cogitatione ſola, quæ cum abſque aliquo ſubjecto in quo & ex quo ſpectatur, eſt ſicut quoddam volatile puri ætheris, quod moriente corpore non poteſt non diſſipari: ſed quia Eccleſia ex Verbo Animæ immortalitatem credit, non potuerunt aliter quam aliquod vitale, quale eſt cogitationis, ei addicere, ſed uſque non ſenſitivum quale homini, priuſquam iterum conjuncta eſſet corpori:

ſuper

super hac opinione fundatur Doctrina de Resurrectione, ac fides quod conjunctio futura sit, quando Ultimum Judicium venit; nam ex data illa hypothesi de Anima, non aliud concludi potest, cum illa conjungitur fidei Ecclesiæ de vita hominis æterna: inde est, cum aliquis de Anima ex doctrina & simul ex hypothesi cogitat, quod prorsus non capiat quod illa sit spiritus, & hic in forma humana; accedit, quod vix aliquis hodie sciat, quid spirituale est, & minus quod aliqua forma humana sit illis qui spirituales sunt, quales sunt omnes Spiritus & Angeli. Inde est, quod fere omnes qui e mundo veniunt, mirentur quam maxime quod vivant, & quod sint homines æque ac prius, & quod prorsus nihil differat: sed cum cessant se mirari, dein mirantur quod Ecclesia nihil sciat de tali statu hominum post mortem, cum tamen omnes quotcunque in mundo vixerunt, in altera vita sunt, ac vivunt homines: & quia etiam mirabantur, cur hoc non manifestatum fuit homini per visiones, dictum est illis e cœlo, quod hoc potuisset fieri, nam nihil facilius est quum Domino beneplacet, sed quod usque non credituri essent, qui se in falsis contra illa confirmaverunt, etiamsi ipsi visuri; tum quod periculosum sit aliquid e cœlo manifestare apud illos qui in mundanis & corporeis sunt, quia sic primum credituri essent, & postea negaturi, ac ita ipsum illud verum prophanaturi; nam prophanare est credere & postea negare, & qui prophanant, illi in omnium infernorum infimum & gravissimum detruduntur. Hoc periculum est quod intelligitur per Domini verba, "*Excæcavit oculos eorum, & obduravit corda eorum, ne videant oculis & intelligant corde, & sese convertant, & sanem illos,*" Joh: XII: 40: & quod qui in mundanis & corporeis amoribus sunt, usque non credituri sint, per hæc, "*Dixit Abraham Diviti in Inferno, habent Mosen & Prophetas, audiant illos; ille vero dixit, non pater Abraham, sed si quis ex mortuis veniat ad eos, convertentur; Abraham autem dixit ei, si Mosen & Prophetas non audiunt, nec etiam si quis ex mortuis resurrexerit, credent,*" Luc: XVI: 29. 30. 31.

18. Quod Cœlum sit ex Humano Genere, constare etiam potest ex eo, quod Mentes Angelicæ & Mentes Humanæ similes sint, utræque gaudent facultate intelligendi, percipiendi, & volendi; utræque ad recipiendum Cœlum formatæ sunt; nam Mens humana æque sapit ac Mens angelica; sed quod non tantum sapiat in mundo, est causa quia in corpore terrestri est, & in eo Mens ejus spiritualis cogitat naturaliter, nam spiritualis ejus cogitatio, quæ etiam illi est æque ac Angelo, tunc defluit in naturales ideas spiritualibus correspondentes, & sic ibi percipitur; aliter vero cum Mens hominis soluta est a vinculo cum illo corpore, tunc non amplius naturaliter sed spiritualiter cogitat, & cum spiritualiter, tunc incomprehensibilia & ineffabilia naturali homini cogitat, ita sicut Angelus: exinde constare potest, quod Internum hominis, quod vocatur ejus Spiritus, sit in essentia sua Angelus *(g)*. Quod Angelus sit in perfecta forma humana, videatur in Opere de Cœlo & Inferno, n: 73 ad 77: cum autem Internum hominis non apertum est supra, sed modo infra, tunc usque illud post solutionem a corpore est in forma

humana, sed dira & diabolica, nam non spectare potest sursum ad Cœlum, sed modo deorsum ad Infernum.

19. Quod Cœlum & Infernum sint ex Humano Genere, potuisset etiam Ecclesia ex Verbo scire, ac id suæ Doctrinæ facere, si admisisset illustrationem e Cœlo, & attendisset ad Domini verba ad latronem, "*Quod hodie cum Ipso esset in Paradiso,*" Luc: XXIII: 43; & ad illa quæ Dominus dixit de Divite & Lazaro, "*Quod Ille in infernum venerit, & inde loquutus cum Abrahamo, & quod Hic in Cœlum,*" Luc: XVI: 19 ad 31: tum quæ Dominus loquutus est ad Sadducæos de Resurrectione, "*Quod Deus non sit Deus mortuorum, sed viventium,*" Matth: XXII: 32: ac præterea ex fide communi omnium, qui bene vivunt, imprimis ex fide eorum circa tempus mortis, quando non amplius in mundanis & corporeis sunt, quod credant se venturos in Cœlum, ut primum abit vita corporis eorum; hæc fides regnat apud omnes, dum non ex doctrina Ecclesiæ de Resurrectione tempore Ultimi Judicii cogitant: inquire numne ita sit, & confirmaberis.

20. Qui de Ordine Divino instructus est, etiam intelligere potest, quod homo creatus sit ut fiat Angelus, quia in eo est ultimum Ordinis, videatur supra n: 9, in quo formari potest id quod cœlestis & angelicæ sapientiæ est, & quod potest redintegrari & multiplicari: Divinus Ordo nusquam subsistit in medio, & ibi absque ultimo format aliquid, non enim est in suo pleno & perfecto, sed vadit ad ultimum: at cum est in suo ultimo, tunc format, & quoque per media ibi collata se redintegrat & producit ulterius, quod fit per procreationes: quapropter ibi est seminarium cœli. Hoc quoque intelligitur per illa quæ de Homine & ejus creatione dicuntur in Primo Capite Geneseos, Vers: 26. 27. 28. "*Dixit Deus, faciemus hominem in imaginem nostram, secundum similitudinem nostram: & creavit Deus Hominem in imaginem Ipsius, in imaginem Dei creavit illum; masculum & fæminam creavit illos: & benedixit illis Deus, & dixit illis Deus, fructificate & multiplicate vos;*" creare in imaginem Dei, & in similitudinem Dei, est conferre in illum omnia Ordinis Divini a primis ad ultima, & sic facere illum quoad interiora mentis ejus Angelum.

21. Quod Dominus non modo quoad Spiritum, sed etiam quoad Corpus resurrexerit, est quia Dominus totum Humanum suum, cum fuit in mundo, glorificavit, hoc est, Divinum fecit: Anima enim, quæ Ipsi a Patre, ex se Ipsum Divinum fuit, & Corpus factum est similitudo Animæ, hoc est, Patris, ita quoque Divinum: inde est, quod Ipse secus ac ullus homo, quoad utrumque resurrexerit *(b)*; quod etiam manifestavit Discipulis, qui credebant videre Spiritum cum Ipsum, dicendo, "*Videte manus meas & pedes meos, quod Ipse Ego sim: palpate Me & videte; nam Spiritus non carnem & ossa habet, sicut Me videtis habere,*" Luc: XXIV: 36. 37. 38; per quæ indicavit, quod non modo sit Homo quoad Spiritum, sed etiam quoad Corpus.

22. Præterea quod Cœlum & Infernum sint ex Humano Genere, in pluribus Articulis in Opere de Cœlo & Inferno ostensum est; ut in his sequentibus, De Gentibus & Populis extra Ecclesiam in Cœlo, n: 318 ad 328.

De Infantibus in Cœlo, n: 329 ad 345. De Sapientibus & Simplicibus in Cœlo, n: 346 ad 356. De Divitibus & Pauperibus in Cœlo, n: 357 ad 365. Quod unusquisque homo sit spiritus quoad interiora sua, n: 432 ad 444. Quod homo post mortem sit in perfecta forma humana, n: 453 ad 460. Quod homo post mortem sit in omni sensu, memoria, cogitatione, affectione, in quibus in mundo, & quod nihil relinquat præter terrestre suum corpus, n: 461 ad 469. De Primo statu hominis post mortem, n: 491 ad 498. De Secundo statu hominis post mortem, n: 499 ad 511. De Tertio ejus statu, n: 512 ad 517. Et porro quæ de Infernis, n: 536 ad 588. Ex quibus omnibus in specie constare potest, quod Cœlum non consistat ex aliquibus Angelis in principio creatis, nec Infernum ex aliquo Diabolo & ejus turba, sed solum ex illis qui nati sunt homines.

EX ARCANIS CŒLESTIBUS *(c)* Quod Inferna simul sumta, seu Infernales simul sumti, dicantur Diabolus & Satanas, n: 694. Quod qui diaboli fuerunt in mundo, diaboli fiant post mortem, n: 968.

(d) Quod Doctrina Ecclesiæ erit ex Verbo, n: 3464. 5402. 6832. 10763. 10765. Quod Verbum absque Doctrina non intelligatur, n: 9021. 9409. 9424. 9430. 10324. 10431. 10582. Quod vera Doctrina sit lucerna illis qui legunt Verbum, n: 10401. Quod genuina Doctrina erit ab illis qui in illustratione sunt a Domino, n: 2510. 2516. 2519. 9424. 10105. Quod, qui in sensu literæ Verbi absque doctrina sunt, in nullum intellectum veniant de Veris Divinis, n: 9409. 9410. 10582. Et quod in plures errores ferantur, n: 10431. Differentia inter illos qui docent & discunt ex Doctrina Ecclesiæ quæ ex Verbo, & inter illos qui ex solo sensu literæ Verbi, qualis, n: 9025.

(e) Quod hodie in Christianismo pauci credant, quod homo post mortem statim resurgat, Præfat: ad Cap: XVI Genes: & n: 4622. 10758. Sed quod tempore Ultimi Judicii, cum Orbis aspectabilis periturus est, n: 10594. Causa, quod ita credatur, n: 10594. 10758. Quod usque homo statim post mortem resurgat, & quod tunc sit homo quoad omnia & singula, n: 4527. 5006. 5078. 8939. 8991. 10594. 10758. Quod Anima quæ vivit post mortem, sit spiritus hominis, qui in homine est ipse homo, & quoque in altera vita in perfecta forma humana, n: 322. 1880. 1881. 3633. 4622. 4735. 5883. 6054. 6605. 6626. 7021. 10594. Ab experientia, n: 4527. 5006. 8939. Ex Verbo, n: 10597. Explicatur quid intelligitur per quod mortui visi in Sancta Urbe, Matth: XXVII: 53, n: 9229. Quomodo homo resuscitatur a mortuis, ab experientia, n: 168 ad 189. De statu ejus post resuscitationem, n: 317. 318. 319. 2119. 5070. 10596. Falsæ opiniones de Anima, & de Resurrectione, n: 444. 445. 4527. 4622. 4658.

(f) Quod in homine conjunctus sit Mundus spiritualis & Mundus naturalis, n: 6057. Quod Internum hominis sit ad imaginem Cœli formatum, Externum autem ad imaginem Mundi, n: 3628. 4523. 4524. 6057. 6314. 9706. 10156. 10472.

(g) Quod totidem gradus vitæ in homine sint, quot Cœli, & quod aperiantur post mortem secundum ejus vitam, n: 3747. 9594. Quod Cœlum sit in homine, n: 3884. Quod homines, qui amoris & charitatis vitam vivunt, in se habeant sapientiam angelicam, sed tunc absconditam, & quod in illam veniant post mortem, n: 2494. Quod homo in Verbo dicatur Angelus, qui recipit bonum amoris & fidei a Domino, n: 10528.

(h) Quod homo resurgat tantum quoad spiritum, n: 10593. 10594. Quod Solus Dominus etiam quoad Corpus resurrexerit, n: 1729. 2083. 5078. 10825.

Quod

Quod omnes quotcunque nati sunt homines a principio creationis, & defuncti, sint in Cœlo vel in Inferno.

23. HOC Primo consequitur ex illis quæ dicta & ostensa sunt in Articulo præcedente, quod nempe Cœlum & Infernum sint ex Humano Genere. Secundo ex eo, quod omnis homo post vitam in mundo vivat in æternum. Tertio, quod sic omnes qui usque nati sunt homines a creatione Mundi, & defuncti, sint vel in Cœlo vel in Inferno. Quarto, quia omnes qui nascentur posthac, etiam venturi sunt in Mundum spiritualem, quod is Mundus tantus sit & talis, ut ei Mundus naturalis, in quo sunt homines in terris, non æquiparari possit. Sed ut hæc omnia distinctius percipiantur, & evidentius pateant, velim ea singillatim exponere & describere.

24. Quod omnes quotcunque nati sunt homines a principio creationis, & defuncti, sint in Cœlo vel in Inferno, *consequatur ex illis quæ dicta & ostensa sunt in Articulo præcedente, quod nempe Cœlum & Infernum sint ex Humano Genere*, patet absque explicatione. Communis fides hactenus fuit, quod homines non prius venturi sint in Cœlum aut in Infernum, quam die Ultimi Judicii, quando Animæ rediturae sunt in sua corpora, & sic fruituræ talibus quæ propria corporis esse creduntur: in hanc fidem adducti sunt simplices ex illis qui professi sunt sapientiam, & inquisiverunt de interiori statu hominis; hi quia nihil cogitaverunt de spirituali mundo, sed solum de naturali, ita nec de spirituali homine, inde nesciverunt quod spiritualis homo, qui cuivis homini est in naturali, sit æque in forma humana, sicut naturalis homo; inde nec in mentem eorum venit, quod naturalis homo suam formam humanam trahat ex suo spirituali homine; tametsi videre potuerunt, quod spiritualis homo agat in omnia & singula naturalis hominis ad nutum, & quod naturalis homo prorsus nihil agat a se: Spiritualis homo est qui cogitat & vult, nam hoc naturalis homo ex se nequit, & cogitatio & voluntas est omne in omnibus naturalis hominis, agitur enim naturalis homo sicut vult spiritualis, & quoque loquitur sicut is cogitat, tam prorsus, ut actio non sit nisi quam voluntas, & loquela non sit nisi quam cogitatio, nam si aufers hanc & illam, cessat momento & loquela & actio. Ex his patet, quod spiritualis homo sit vere homo, & quod sit in omnibus & singulis naturalis hominis, ita quod ejus effigies sit similis, nam pars seu particula naturalis hominis, in qua non agit spiritualis, non vivit. Sed spiritualis homo non potest apparere coram naturali homine, nam naturale non videre potest spirituale, sed spirituale potest videre naturale, hoc enim juxta ordinem est, illud autem contra ordinem, datur enim influxus spiritualis in naturale, ita quoque visus,

visus, nam visus etiam est influxus, non autem vicissim. Spiritualis homo est qui vocatur Spiritus hominis, & qui apparet in Mundo spirituali in perfecta forma humana, & qui vivit post mortem. Quia Intelligentes non sciverunt aliquid de Spirituali Mundo, proinde nec aliquid de Spiritu hominis, ut supra dictum est, ideo ceperunt ideam, quod homo non vivere possit homo, priusquam ejus anima rediret in corpus, & reindueret ejus sensus: inde ortæ sunt tam vanæ ideæ de Resurrectione hominis, quod nempe corpora, etiamsi a vermibus & piscibus exesa, & in pulverem prorsus dilapsa, ex Divina Omnipotentia recolligenda essent, & animabus reunienda; & quod hoc non exstiturum sit, quam in fine mundi, quando universum aspectabile interiturum est; præter plura similia, quæ omnia excedunt captum, & quæ ad primum intuitum mentis obveniunt impossibilia, & contra Divinum Ordinem; & inde quoque fidem plurium infirmant; nam qui ex sapientia cogitant, non credere possunt nisi quod aliquo modo comprehendunt, & fides impossibilium non datur, hoc est, fides talium quæ homo cogitat esse impossibilia: inde quoque argumentum negationis desumunt illi, qui non credunt vitam post mortem: sed quod homo statim post obitum resurgat, & quod sit tunc in perfecta forma humana, videatur in Opere de Cœlo & Inferno, & ibi in pluribus Articulis. Hæc dicta sunt, ut adhuc confirmetur, quod Cœlum & Infernum sint ex Humano Genere; ex quo consequitur, quod omnes quotcunque nati sunt homines a principio creationis, & defuncti, sint in Cœlo vel in Inferno.

25. *Quod omnis homo post vitam in mundo vivat in æternum*, constat ex eo, quod tunc homo spiritualis sit, & non amplius naturalis, & quod spiritualis homo separatus a naturali maneat qualis est in æternum, nam status hominis non mutari potest post mortem. Præterea spirituale cujusvis hominis in conjunctione est cum Divino, quoniam id potest cogitare de Divino & quoque potest amare Divinum, & affici omnibus quæ a Divino sunt, qualia sunt quæ Ecclesia docet, proinde conjungi Divino cogitatione & voluntate, quæ binæ facultates sunt spiritualis hominis & faciunt ejus vitam; quod ita conjungi potest Divino, hoc in æternum non potest mori, Divinum enim apud eum est, & eum sibi conjungit. Est quoque homo creatus ad formam cœli quoad Mentem suam, & forma cœli est ex Ipso Divino, ut constare potest in Opere de Cœlo & Inferno, ubi ostensum est, Quod Divinum Domini faciat & formet Cœlum, n: 7 ad 12, & n: 78 ad 86. Quod homo creatus sit ut sit Cœlum in minima effigie, n: 57. Quod Cœlum in toto complexu referat unum Hominem, n: 59 ad 66. Quod inde Angelus sit in perfecta forma humana, n: 73 ad 77; Angelus est homo quoad spirituale suum. De hac re aliquoties etiam loquutus sum cum Angelis, qui valde mirati sunt, quod ex illis qui in Christiano Orbe Intelligentes dicuntur, & quoque ab aliis intelligentes esse creduntur, permulti sint, qui a fide sua prorsus rejiciunt vitæ suæ immortalitatem, credentes animam hominis æque dissipari post mortem sicut anima bestiæ, non percipientes vitæ discrimen inter hominem & bestiam, quod homo possit cogitare supra se, de Deo, de Cœlo, de Amore, de Fide,

de Bono spirituali & morali, de Veris, & similibus, & sic quod elevari possit ad Ipsum Divinum, & Ipsi per omnia illa conjungi; at quod bestiæ non elevari supra naturale suum ad cogitandum talia possint, consequenter quod spirituale earum non possit separari a naturali earum post mortem *(i)*, ac vivere per se, sicut spirituale hominis; quæ etiam est causa, quod vita bestiæ cum vita naturali ejus dissipetur. Quod plures Intelligentes, ita dicti, in Christiano Orbe non credant immortalitatem suæ vitæ, dicebant Angeli causam, quia corde negant Divinum, & pro Divino agnoscunt Naturam, & illi qui ex talibus principiis cogitant, non possunt cogitare de aliqua æternitate per conjunctionem cum Divino, consequenter nec de dissimili statu hominis a statu bestiarum, nam cum Divinum a cogitatione rejiciunt, etiam rejiciunt æternum. Porro dicebant, quod apud unumquemvis hominem sit gradus vitæ intimus seu supremus, seu intimum aut supremum quoddam, in quod Divinum Domini primum aut proxime influit, & ex quo disponit reliqua interiora, quæ spiritualis & naturalis hominis sunt, & secundum gradus Ordinis apud illos succedunt: hoc intimum seu supremum vocabant introitum Domini ad hominem, ac ipsissimum Illius domicilium apud illum; & quod per hoc intimum seu supremum homo sit homo, & distinguatur a brutis animalibus, quæ illud non habent; & quod inde sit, quod homines secus ac animalia possint quoad interiora, quæ sunt mentis & animi eorum, elevari a Domino ad Se, possint credere in Ipsum, affici amore in Ipsum, & quod possint recipere intelligentiam & sapientiam, & loqui ex ratione. Ad interrogationem de illis qui negant Divinum, ac Divina Vera per quæ conjunctio vitæ hominis cum Ipso Divino, quod usque illi vivant in æternum, dicebant quod illis æque facultas sit cogitandi & volendi, proinde credendi & amandi talia quæ ex Divino sunt, sicut est illis qui agnoscunt Divinum, & quod illa facultas sit quæ facit quod æque in æternum vivant; addebant quod ea facultas illis sit ex intimo seu supremo illo, quod cuivis homini inest, de quo supra dictum est; quod etiam illis qui in Inferno sunt, sit illa facultas, & quod inde illis facultas ratiocinandi & loquendi contra Divina vera, multis ostensum est: inde est, quod omnis homo, qualiscunque est, vivat in æternum. Quia omnis homo post mortem vivit in æternum, ideo nusquam aliquis Angelus, nec aliquis Spiritus, cogitat de morte, imo prorsus nesciunt, quid sit mori: quapropter cum memoratur in Verbo mors, intelligitur ab Angelis vel damnatio, quæ est mors in spirituali sensu, vel continuatio vitæ & resurrectio *(k.)* Hæc dicta sunt, ut confirmetur, quod omnes homines, quotcunque nati sunt a principio creationis, & defuncti, vivant, quidam in coelo, & quidam in inferno.

26. Ut scirem *quod omnes quotcunque nati sunt homines a principio creationis, & defuncti, in Cælo vel in Inferno sint*, datum est mihi loqui cum aliquibus qui vixerunt ante diluvium; & quoque cum aliquibus qui vixerunt post diluvium; ut & cum quibusdam ex Gente Judaica notis ex Verbo Veteris Testamenti; cum quibusdam qui vixerunt tempore Domini; cum pluribus, qui in sequentibus sæculis usque ad hodiernum; ac insuper cum omnibus, post-

quam

quam mortui sunt, quos in vita corporis eorum notos habui; & praeterea cum Infantibus; & cum pluribus ex Gentibus. Ex qua experientia plene evictus sum, quod ne unus sit, qui usquam natus homo, a prima hujus Telluris creatione, qui non in cœlo vel in inferno est.

47. *Quia omnes, qui nascentur posthac, etiam venturi sint in Mundum spiritualem, quod is Mundus tantus sit & talis, ut ei Mundus naturalis, in quo sunt homines in terris, non æquiparari possit*, constat ab immensa multitudine hominum, qui a prima creatione transiverunt in Mundum spiritualem, & ibi simul sunt; tum ex incrementis continuis posthac ex Humano Genere, quod illis accessurum est, & hoc absque fine, secundum illa quæ supra in suo Articulo n: 6 ad 13, ostensa sunt, quod nempe procreationes Generis Humani in terris nusquam cessaturæ sint. Quam immensa multitudo hominum jamdum ibi sit, aliquoties videre datum est, quum aperti mihi sunt oculi, erat tanta ut numerari vix posset, fuerunt aliquot myriades, & hoc solum in uno loco ad unam plagam; quid non in reliquis. Sunt enim ibi omnes collecti in Societates, & Societates sunt multo numero, & unaquævis Societas in suo loco format tres Cœlos, & sub illis tria Inferna; quare sunt qui in editis ibi, sunt qui in mediis, sunt qui infra illos, & sunt qui in infimis seu infernis sub illis; & superiores inter se habitant sicut habitant homines in Civitatibus, in quibus simul sunt ad centena millia; inde patet, quod Mundus naturalis, in quo sunt homines in terris, illi Mundo quoad copiam Generis Humani æquiparari nequeat; quapropter cum homo e mundo naturali transit in spiritualem, est sicut e villa in magnam Civitatem. Quod Mundus naturalis nec æquiparari queat Mundo spirituali quoad quale, constare etiam potest ex eo, quod non modo omnia existant ibi quæ in Mundo naturali, sed insuper innumerabilia plura, quæ nusquam visa sunt in hoc Mundo, nec possunt ad visum sisti; nam ibi spiritualia effigiantur ad omnem suum typum in apparentia quasi naturali, & singula cum infinita varietate; nam spirituale excellentia excedit naturale in tantum, ut pauca sint quæ ad sensum naturalem possint produci; nam sensus naturalis non capit unum ex millibus quæ capit mens spiritualis; & omnia quæ sunt mentis spiritualis sistuntur etiam in formis coram visu eorum; inde est, quod Mundus spiritualis non describi possit qualis est quoad sua magnifica, & quoad sua stupenda: hæc quoque increscunt secundum multiplicationem Generis Humani in Cœlis, nam omnia sistuntur ibi in formis correspondentibus cujusvis statui quoad amorem & fidem, & inde intelligentiam & sapientiam; ita cum varietate continue increscente secundum crescentem multitudinem: inde est, quod ab illis qui in Cœlum elevati sunt, dictum sit, quod ibi viderint & ibi audiverint quæ nusquam aliquis oculus vidit, nec aliqua auris audivit. Ex his constare potest, quod Mundus spiritualis talis sit, ut ei Mundus naturalis æquiparari nequeat; Porro, qualis est, videatur in Opere de Cœlo & Inferno, ubi actum est, de duobus Regnis Cœli, n: 20 ad 28: De Societatibus Cœli, n: 41 ad 50. De Repræsentativis & Apparentiis in Cœlo, n: 170 ad

ad 176; Et de Sapientia Angelorum Cœli, n: 265 ad 275: ſed ibi perpauca ſunt, quæ deſcripta.

Ex Arcanis cœlestibus, *(i)* Quod Influxus e Mundo ſpirituali etiam ſit in vitas beſtiarum, ſed communis, non autem ſpecialis, ſicut apud hominem, n: 1633. 3646. Quod diſcrimen inter homines & beſtias ſit, quod homines poſſint elevari ſupra ſe ad Dominum, cogitare de Divino, amare Illud, ſic conjungi Domino, unde ei vita æterna, aliter beſtiæ, quæ elevari ad talia nequeunt, n: 4525. 6323. 9231.

(k) Cum Mors nominatur in Verbo, ubi de malis, quod in Cœlo intelligatur damnatio, quæ eſt mors ſpiritualis, tum infernum, n: 5407. 6119. 9008. Quod qui in bonis & veris ſunt, dicantur vivi, qui autem in malis & falſis, mortui, n: 81. 290. 7494. Quod per Mortem, ubi agitur de bonis qui moriuntur, in Cœlo intelligatur reſurrectio & continuatio vitæ, quoniam tunc homo reſurgit, continuat vitam ſuam, ac ingreditur æternam, n: 3498. 3505. 4618. 4621. 6036. 6222.

Quod Ultimum Judicium futurum ſit, ubi omnes ſimul ſunt, ita in Mundo ſpirituali, & non in terris.

28. DE Ultimo Judicio creditur, quod Dominus tunc apparitturus ſit in nubibus Cœli cum Angelis in gloria, & exſuſcitaturus omnes, quotcunque vixerunt a principio creationis, e ſepulchris, ac induiturus animas eorum corpore, & ſic in unum convocatos judicaturus, qui bene egerunt, ad vitam æternam ſeu cœlum, & qui male egerunt, ad mortem æternam ſeu infernum. Hæc fides eſt in Eccleſiis ex ſenſu literæ Verbi, nec potuit auferri, quamdiu ignotum fuit, quod ſenſus ſpiritualis inſit unicuivis rei quæ dicitur in Verbo, & quod ille ſenſus ſit ipſum Verbum, cui ſenſus literæ inſervit pro fundamento ſeu baſi, & quod abſque tali litera non potuiſſet Verbum Divinum eſſe, ac inſervire tam Cœlo quam mundo pro doctrina vitæ & fidei, & pro conjunctione: qui itaque novit ſpiritualia correſpondentia naturalibus in Verbo, is ſcire poteſt, quod per adventum Domini in nubibus Cœli non intelligatur Ipſius apparitio talis, ſed apparitio in Verbo; Dominus enim eſt Verbum, quia eſt Divinum Verum; Nubes cœli, in quibus venturus, eſt ſenſus literæ Verbi; & Gloria eſt ſenſus ejus ſpiritualis; Angeli ſunt Cœlum ex quo apparitio, & quoque ſunt Dominus quoad Divina Vera *(l)*: inde patet quid per illa verba intelligitur, quod nempe Dominus, quando finis Eccleſiæ eſt, aperiturus ſit ſenſum ſpiritualem Verbi, & ſic Divinum Verum, quale in ſe eſt: ita quod hoc ſit ſignum, quod ultimum Judicium inſtet. Quod unicuivis rei quæ dicitur in Verbo, & unicuivis voci inſit ſenſus ſpiritualis, & qualis ille eſt, videatur in Arcanis Cœlestibus, in quibus ſecundum illum ſenſum explicata ſunt omnia & ſingula quæ in

Geneſi

Genesi & Exodo continentur, ex quibus Collecta de Verbo & ejus sensu spirituali, videantur in Opusculo de Equo Albo, de quo in Apocalypsi.

29. Quod Ultimum Judicium exstiturum sit in Mundo spirituali, & non in Mundo naturali seu in terris, constat ex binis Articulis qui præcedunt, & quoque ex illis qui sequuntur; in binis Articulis qui præcedunt, ostensum est, quod Cœlum & Infernum sint ex Humano Genere; & quod omnes, quotcunque a principio creationis nati sunt homines, & defuncti, sint vel in Cœlo vel in Inferno, ita quod omnes ibi simul sint: in Articulis autem qui sequuntur, ostendendum venit, quod Ultimum Judicium jamdum peractum sit.

30. Præterea nullus judicatur ex naturali homine, ita non quamdiu in naturali mundo vivit, nam tunc homo in naturali corpore est, sed judicatur in spirituali homine, ita dum in spiritualem Mundum venit, nam tunc homo in spirituali corpore est: spirituale apud hominem est, quod judicatur, non autem naturale, hoc enim non reum alicujus culpæ aut criminis est, quia non vivit ex se, sed est modo administrum & instrumentale, per quod spiritualis homo agit, videatur supra n: 24: inde etiam est, quod judicium fiat super homines, quando exuerunt naturale suum corpus, ac induerunt spirituale: in hoc corpore homo etiam apparet qualis est quoad amorem & fidem, nam unusquisque in spirituali Mundo est effigies sui amoris, non modo quoad faciem & corpus, sed etiam quoad loquelam & actiones; videatur in Opere de Cœlo & Inferno, n: 481. inde est, quod noscantur omnes quales sunt, ac illico separantur, quando Domino beneplacet. Ex his quoque patet, quod judicium fiat in Mundo spirituali, & non in naturali seu in terris.

31. Quod vita naturalis apud hominem nihil faciat, sed vita ejus spiritualis in naturali, quoniam naturale ex se est expers vitæ, & quod vita apparens in illo sit ex vita spiritualis hominis, ita quod hic sit qui judicatur, & quod etiam spirituale hominis intelligatur per judicari secundum facta, videatur in Opere de Cœlo & Inferno, & ibi in Articulo inscripto, quod homo sit post mortem qualis ejus vita fuit in Mundo, n: 470 ad 484.

32. His adjicere velim aliquod Arcanum cœleste, quod quidem in Opere de Cœlo & Inferno memoratum est, sed nondum descriptum: unusquisque post mortem est alligatus cuidam Societati, & alligatur ut primum in Mundum spiritualem venit, videatur in illo Opere n: 427 & 497; sed spiritus in primo suo statu id nescit, nam tunc in externis suis est, & nondum in internis; quando talis est, tunc vadit huc illuc, quo desideria animi eum ferunt; at usque actualiter est ubi suus amor, hoc est, in Societate, ubi sunt qui in simili amore. Cum spiritus in tali statu est, tunc apparet in multis aliis locis, ubivis etiam sicut corpore præsens, sed hoc est modo apparentia; quapropter ut primum perducitur a Domino in suum amorem regnantem, illico ab oculis aliorum evanescit, & est apud suos in Societate cui alligatus est: hoc peculiare est in Mundo spirituali, & mirabile illis qui causam ignorant. Inde nunc est, quod, ut primum Spiritus congregati sunt, & separati, etiam judicati sint, & quisque actutum in suo loco, boni in Cœlo & in Societate

tate ibi apud suos, ac mali in Inferno & in Societate ibi apud suos. Ex his etiam constare potest, quod Ultimum Judicium non alibi quam in Mundo spirituali existere possit, tam quia unusquisque ibi est in effigie suæ vitæ, quam quia est cum illis qui in simili vita sunt, ita quisque cum suis: aliter in naturali Mundo, ibi boni & mali simul possunt esse, nec unus scit qualis alter, nec separantur ex se secundum amorem vitæ suæ; imo nec potest aliquis homo cum naturali corpore esse in Cœlo, nec in Inferno, quare ut homo in unum aut alterum veniat, oportet eum exuere naturale suum corpus, & postquam exuit, in spirituali corpore judicari. Inde est, quod, ut supra dictum est, spiritualis homo judicetur, & non naturalis.

Ex Arcanis cœlestibus. (*l*) Quod Dominus sit Verbum, quia est Divinum Verum in Cœlo, n: 2533. 2818. 2859. 2894. 3393. 3712. Quod Dominus sit Verbum, etiam quia Verbum est ab Ipso, & de Ipso, n: 2859; ac de Solo Domino, imprimis de Glorificatione Humani Ipsius, in intimo sensu Verbi, ita Ipse Dominus ibi, n: 1873. 9357. Quod adventus Domini sit præsentia Ipsius in Verbo, ac revelatio, n: 3900. 4060. Quod Nubes in Verbo significet Verbum in litera, seu sensum literæ ejus, n: 4060. 4391. 5922. 6343. 6752. 8206. 8781. 9430. 10551. 10574. Quod Gloria in Verbo significet Divinum Verum, quale est in Cœlo, & quale est in sensu spirituali, n: 4809. 5292. 8267. 8427. 9429. 10574. Quod per Angelos in Verbo significentur Divina Vera quæ a Domino, quoniam Angeli sunt receptiones eorum, & non illa loquuntur ex se sed ex Domino, n: 1925. 2821. 3039. 4085. 4295. 4402. 6280. 8192. 8301. Quod tubæ seu buccinæ, quæ tunc Angelis, significent Divina Vera in Cœlo, & e Cœlo revelata, n: 8815. 8823. 8915.

Quod Ultimum Judicium existat, quando finis Ecclesiæ est: & quod finis Ecclesiæ sit, quando non fides quia non charitas.

33. QUOD Ultimum Judicium existat quando finis Ecclesiæ est, sunt plures causæ; primaria est, quod tunc perire incipiat æquilibrium inter Cœlum & Infernum, & cum Æquilibrio ipsum Liberum hominis; & cum Liberum hominis perit, tunc non amplius salvari potest; ex Libero enim tunc fertur ad infernum, & non in libero duci potest ad Cœlum; nam absque libero nemo reformari potest, & omne Liberum hominis est ex Æquilibrio inter Cœlum & Infernum: quod ita sit constare potest ex binis Articulis in Opere de Cœlo & Inferno, ubi actum est de Æquilibrio inter Cœlum & Infernum, n: 589 ad 596: & quod homo in Libero sit per æquilibrium inter Cœlum & Infernum, n: 597 ad 603; & quoque ibi, quod nemo reformari queat quam in Libero.

34. Quod Æquilibrium inter Cœlum & Infernum perire incipiat in fine Ecclesiæ, constare potest ex eo, quod Cœlum & Infernum sint ex Humano Genere,

Genere, de qua re videatur supra, in suo Articulo; & cum homines rari in Cœlum veniunt, & multi in Infernum, quod malum ab una parte crescat super bonum ab altera; nam quantum Infernum crescit, tantum crescit malum; & omne malum homini est ex inferno, & omne bonum ei est e Cœlo: quia malum crescit super bonum in fine Ecclesiæ, quapropter a Domino tunc judicantur omnes, & separantur mali a bonis, ac rediguntur omnia in ordinem, ac instauratur novum Cœlum, & quoque nova Ecclesia in terris, & sic restauratur æquilibrium. Hoc nunc est, quod vocatur Ultimum Judicium, de quo plura in sequentibus.

35. Quod finis Ecclesiæ sit, quando non amplius intra Ecclesiam est Fides, notum est ex Verbo, sed nondum notum est, quod non aliqua Fides sit si non Charitas; quapropter de hac re aliqua in nunc sequentibus dicentur. Quod in fine Ecclesiæ nulla sit fides, prædicitur a Domino, "*Filius hominis cum venerit, num inveniet fidem in terra,*" Luc: XVIII: 8: & quoque quod tunc nulla charitas, "*In Consummatione sæculi multiplicabitur iniquitas, refrigescet Charitas multorum: & prædicabitur id Evangelium in toto terrarum orbe; & tunc veniet finis,*" Matth: XXIV: 12. 14. Consummatio sæculi est Ultimum tempus Ecclesiæ; describitur in eo Capite a Domino status successive decrescens Ecclesiæ quoad amorem & fidem, sed describitur ibi per meras correspondentias, quare illa quæ ibi prædicta sunt a Domino non possunt intelligi, nisi sensus spiritualis correspondens singulis ibi sciatur, quapropter datum mihi est a Domino explicare omnia quæ in illo Capite, & aliqua quæ in sequente dicta sunt, de Consummatione sæculi, de Adventu Ipsius, deque successiva vastatione Ecclesiæ, & de Ultimo Judicio, in ARCANIS CŒLESTIBUS, quæ ibi videantur n: 3353 ad 3356. 3486 ad 3489. 3650 ad 3655. 3751 ad 3759. 3897 ad 3901. 4056 ad 4060. 4229 ad 4231. 4332 ad 4335. 4422 ad 4424. 4635 ad 4638. 4661 ad 4664. 4807 ad 4810. 4954 ad 4959. 5063 ad 5071.

36. Aliqua nunc dicentur de eo, quod nulla fides sit si non charitas: autumatur quod sit fides quamdiu creduntur doctrinalia Ecclesiæ, ita quod sit apud illos qui credunt; sed solum credere non est fides, at velle & facere id quod creditur est fides: doctrinalia Ecclesiæ quando solum creduntur, non sunt in vita hominis, sed solum in ejus memoria & inde in Externi hominis cogitatione, nec intrant in ejus vitam priusquam in ejus voluntatem & inde in actiones; tunc primum est in hominis spiritu, nam spiritus hominis, cujus vita est ipsa vita hominis, formatur ex voluntate ejus, ac tantum ex cogitatione, quantum hæc procedit ex voluntate: memoria hominis & inde cogitatio est modo atrium, per quod fit introductio. Sive dicas Voluntatem sive Amorem, idem est, quoniam unusquisque quod vult id amat, & quod amat id vult; ac Voluntas est receptaculum amoris, & intellectus, cujus est cogitare, est receptaculum fidei. Homo multa potest scire, cogitare & intelligere, sed illa quæ non concordant cum voluntate seu cum amore ejus, rejicit a se, cum sibi soli relictus ex sua voluntate seu ex suo amore meditatur, & ideo quoque illa rejicit post vitam corporis, cum in spiritu

ritu vivit; nam id solum manet in spiritu hominis, quod intravit in ejus voluntatem seu amorem, ut mox supra dictum est, cætera post mortem spectantur sicut aliena, quæ quia non amoris ejus sunt, ejicit domo, & quoque aversatur. Alia res est, si homo doctrinalia Ecclesiæ, quæ ex Verbo sunt, non modo credit, sed etiam vult illa & facit illa, tunc fit fides; fides enim est affectio veri ex velle verum quia est verum, nam velle verum quia est verum est ipsum spirituale hominis, est enim abstractum a naturali, quod est velle verum non propter verum, sed propter sui gloriam, famam, & lucrum; verum enim abstracte a talibus spectatum est spirituale, quia in sua essentia est Divinum; quare velle verum quia est verum, est quoque agnoscere & amare Divinum; duo illa prorsus conjuncta sunt, & quoque spectantur ut unum in Cœlo, Divinum enim quod procedit a Domino in Cœlo est Divinum Verum, videatur in Opere de Cœlo & Inferno, n: 128. 129. 130. 131. 132, & illi sunt Angeli in Cœlis, qui recipiunt illud, & faciunt suæ vitæ. Hæc dicta sunt, ut sciatur quod fides non sit solum credere, sed velle & facere, proinde quod nulla fides sit si non charitas; charitas seu amor est velle & facere.

37. Quod hodie intra Ecclesiam tam rara fides sit, ut vix dici queat aliqua, patuit a multis tam doctis quam simplicibus, qui, post mortem spiritus explorati qua fide fuerunt in mundo, & compertum est quod unusquisque autumaverit fidem esse solum credere & sibi persuadere quod ita sit; & doctiores esse solum ex fiducia seu confidentia credere quod salventur per Passionem Domini & Intercessionem Ipsius; & quod vix aliquis noverit, quod nulla fides sit nisi sit charitas seu amor; imo nec sciverunt quid charitas erga proximum; nec quæ differentia est inter cogitare & velle; plerique ex illis a tergo rejecerunt charitatem, dicentes quod charitas nihil faciat, sed solum fides: cum dictum est illis, quod charitas & fides unum sint, sicut voluntas & intellectus, & quod charitas resideat in voluntate & fides in intellectu, & quod separare unam ab altera, sit sicut separare voluntatem & intellectum, hoc non intellexerunt; inde patuit, quod hodie vix aliqua fides sit. Hoc quoque illis ad vivum ostensum est, adducti sunt illi, qui in persuasione fuerunt quod fidem habuerint, ad Societatem angelicam, ubi genuina fides erat, & tunc data communicatione clare perceperunt, quod illis nulla fides; quod dein quoque coram pluribus fassi sunt: idem etiam ostensum est aliis modis penes illos qui professi sunt fidem, & putaverunt se credidisse, & non vixerunt vitam fidei quæ est charitas, & quisque ex illis fassus est, quod nulla eis fides fuerit, quia nihil ejus fuit in vita spiritus eorum, sed solum extra illam in aliqua cogitatione cum vixerunt in naturali mundo.

38. Talis status est Ecclesiæ hodie, quod nempe ibi non fides sit quia non charitas, & ubi non est charitas ibi nec est aliquod bonum spirituale, nam id bonum unice est ex charitate: dictum est e Cœlo, quod apud aliquos adhuc sit bonum, at quod id non dici queat bonum spirituale, sed bonum naturale, ex causa quia ipsa Divina Vera in obscuro sunt, & Divina Vera introducunt ad charitatem, docent enim illam, & spectant illam ut finem ad quem, inde charitas non alia existere potest, quam prout sunt vera ex quibus: Divina

Vera,

Vera, ex quibus Doctrinæ Ecclesiarum, spectant solam fidem, quapropter vocantur Doctrinæ fidei, & non spectant vitam, & Vera quæ modo spectant fidem & non vitam, non possunt facere hominem spiritualem; & quamdiu extra vitam sunt, modo naturalia sunt, sciuntur enim & cogitantur modo sicut res aliæ; inde est, quod hodie non detur bonum spirituale, sed apud quosdam modo bonum naturale. Præterea omnis Ecclesia in principio est spiritualis, inchoat enim a charitate, sed temporis successu deflectit a charitate ad fidem, & tunc ab Interna Ecclesia fit Externa, & quando fit Externa, tunc finis ejus est, quoniam tunc in scientia ponitur omne, ac parum si quicquam in vita; & quantum homo ab Interno fit Externus, tantum caligatur apud illum Lux spiritualis, usque ut non videat Divinum Verum ex ipso Vero, hoc est, ex Luce cœli, Lux cœli enim est Divinum Verum, sed solum ex luce naturali, quæ talis est, cum sola & non illustrata a Luce spirituali, ut videat Divinum Verum sicut in nocte, nec cognoscit aliunde num verum sit, quam quia ita dictum est ab Antistite, ac receptum a communi Cætu; inde est, quod intellectuale eorum non illustrari a Domino potuerit, nam quantum splendet lux naturalis in intellectuali, tantum obtenebratur lux spiritualis: lux naturalis in intellectuali splendet, quando mundana, corporea, & terrestria amantur præ spiritualibus, cœlestibus, & Divinis; tantum etiam homo Externus est.

39. Sed quia in Orbe Christiano non scitur, quod nulla fides sit si non charitas, nec quid Charitas erga proximum, ne quidem quod Voluntas faciat ipsum hominem, ac tantum ejus Cogitatio, quantum trahit a voluntate, quare ut illæ res in lucem intellectus perveniant, velim adjungere Collecta de illis ex ARCANIS COELESTIBUS, quæ inservire illustrationi possunt.

EX ARCANIS COELESTIBUS.

DE FIDE. Qui non sciunt quod omnia in Universo se referant ad VERUM & ad BONUM, & ad conjunctionem utriusque ut producatur aliquid, quod non sciant quod omnia Ecclesiæ se referant ad FIDEM & AMOREM, & ad conjunctionem utriusque, n: 7752 ad 7762. 9186. 9224. Quod omnia in universo se referant ad Verum & Bonum, & ad conjunctionem utriusque, n: 2451. 3166. 4390. 4409. 5232. 7256. 10122. 10555. Quod Vera sint Fidei, & quod Bona sint amoris, n: 4353. 4997. 7178. 10367.

Qui non sciunt quod omnia & singula apud hominem se referant ad INTELLECTUM & ad VOLUNTATEM, & ad conjunctionem utriusque, ut homo sit homo, quod nec sciant quod omnia Ecclesiæ se referant ad FIDEM & AMOREM, & ad conjunctionem utriusque, ut in homine sit Ecclesia, n: 2231. 7752. 7753. 7754. 9224. 9995, 10122. Quod binæ facultates homini sint, una quæ vocatur Intellectus, & altera quæ Voluntas, n: 641. 803. 3623. 3939. Quod Intellectus dicatus sit recipiendis Veris, ita quæ Fidei sunt, &

Voluntas dicata recipiendis Bonis, ita quae amoris sunt, n: 9500. 9930. 10064. Quod inde sequatur, quod Amor seu Charitas faciat Ecclesiam, & non sola fides, seu fides separata ab illis, n: 809. 916. 1798. 1799. 1734. 1844. 4766. 5826.

Quod Fides separata a Charitate sit nulla Fides, n: 654. 724. 1162. 1176. 2049. 2116. 2340. 2349. 2419. 3849. 3868. 6348. 7039. 7842. 9782. Quod talis Fides in altera vita pereat, n: 2228. 5820. Quod doctrinalia de sola Fide destruant Charitatem, n: 6353. 8094. Quod qui Fidem separant a Charitate in Verbo repraesentati sint per Cainum, per Chamum, per Rubenem, per Aegyptiorum primogenitos, & per Philisthaeos, n: 3325. 7097. 7317. 8093. Quod quantum Charitas recedit, tantum invaleat Religio de sola Fide, n: 2231. Quod Ecclesia successu temporis deflectat a Charitate ad Fidem, & tandem ad solam Fidem, n: 4683. 8094. Quod ultimo tempore Ecclesiae sit nulla Fides quia nulla Charitas, n: 1843. 3489. 4649. Qui solam Fidem salvificam faciunt, quod vitam mali excusent, & quod illis qui in vita mali sunt, nulla fides sit, quia nulla Charitas, n: 3865. 7766. 7778. 7790. 7950. 8094. Quod illi intus in falsis sui mali sint, tametsi hoc non sciunt, n: 7790. 7950. Quod ideo illis non possit conjungi Bonum, n: 8981. 8983. Quod etiam in altera vita sint contra Bonum, & contra illos qui in Bono sunt, n: 7097. 7127. 7317. 7502. 7945. 8096. 8313. Quod simplices corde prae sapientibus sciant quid bonum vitae, ita quid Charitas, at non quid Fides separata, n: 4741. 4754.

Quod Bonum sit Esse, & Verum Existere inde, & sic quod Verum fidei suum Esse vitae habeat ex Bono charitatis, n: 3049. 3180. 4574. 5002. 9144. Inde quod Verum fidei vivat ex Bono charitatis, ita quod vita fidei sit charitas, n: 1589. 1947. 1997. 2579. 4070. 4096. 4097. 4736. 4757. 4884. 5147. 5928. 9154. 9667. 9841. 10729. Quod Fides non vivat apud hominem, cum modo scit & cogitat illa quae fidei sunt, sed cum vult illa & ex velle facit illa, n: 9224. Quod conjunctio Domini cum homine non sit per fidem, sed per vitam fidei quae est charitas, n: 9380. 10143. 10153. 10578. 10645. 10648. Quod Cultus ex bono charitatis sit verus cultus, at ex vero fidei absque bono charitatis sit actus externus, n: 7724.

Quod sola Fides seu Fides separata a Charitate sit sicut lux hyemis, in qua omnia Telluris torpent, & nihil producitur, at quod Fides cum Charitate sit sicut lux veris & aestatis, in qua omnia florent & producuntur, n: 2231. 3146. 3412. 3413. Quod lux hyemalis, quae est Fidei separatae, in altera vita vertatur in densas tenebras cum influit lux e Coelo; & quod illi, qui in illa fide sunt, tunc in caecitatem & stupiditatem veniant, n: 3412. 3413. Quod qui fidem a charitate separant, in tenebris sint, ita in ignorantia veri, & inde in falsis, nam haec sunt tenebrae, n: 9186. Quod se conjiciant in falsa & inde mala, n: 3325. 8094. Errores & falsa in quae se conjiciunt, n: 4721. 4730. 4776. 4783. 4925. 7779. 8313. 8765. 9224. Quod Verbum illis sit occlusum, n: 3773. 4783. 8780. Quod non videant & attendant ad omnia illa quae Dominus toties loquutus est de amore & charitate, de

3 quibus,

quibus, n: 1017. 3416. Quod nec sciant quid Bonum, nec quid cœlestis Amor, nec quid Charitas, n: 2507. 3603. 4136. 9995.

Quod Charitas faciat Ecclesiam, & non Fides separata a Charitate, n: 809. 916. 1798. 1799. 1834. 1844. Quantum boni in Ecclesia, si Charitas spectaretur primo loco, n: 6269. 6272. Quod una Ecclesia foret, & non divisa in plures, si Charitas esset essentiale ejus; & quod tunc nihil faceret, si differrent doctrinalia fidei, & cultus externi, n: 1285. 1316. 2385. 2853. 2982. 3267. 3445. 3451. 3452. Quod spectentur omnes ex Charitate in Cœlo, & nullus ex fide absque illa, n: 1258. 1394. 2364. 4802.

Quod duodecim Discipuli Domini repræsentaverint Ecclesiam quoad omnia fidei & charitatis in uno complexu, similiter ac duodecim Tribus Israelis, n: 2129. 3354. 3488. 3858. 6397. Quod Petrus, Jacobus, & Johannes repræsentaverint fidem, charitatem, & bona charitatis, in suo ordine, n: 3750. Quod Petrus Fidem, n: 4738. 6000. 6073. 6344. 10087. 10580. Et quod Johannes bona charitatis, Præfat: ad Cap: XVIII & XXII Genes: Quod ultimis temporibus nulla esset fides in Dominum quia non charitas, repræsentatum est per quod Petrus ter abnegaverit Dominum antequam gallus tertio cecinit, Petrus enim in sensu repræsentativo ibi est Fides, n: 6000. 6073. Quod gallinaceum æque ac diluculum in Verbo significet ultimum tempus Ecclesiæ, n: 10134. Et quod tria vel ter significent completum ad finem, n: 2788. 4495. 5159. 5198. 10127. Simile significatur per quod Dominus dixit ad Petrum, cum videret Johannem sequi Dominum, *quid ad te Petre, tu sequere me Johannes*, Petrus enim dixit de Johanne, *hic quid*, Joh. XXI: 21. 22. n: 10087. Quia Johannes repræsentavit bona charitatis, quod accubuerit ad pectus Domini, n: 3934. 10081. Quod omnia nomina personarum & locorum in Verbo significent res abstracte ab illis, n: 768. 1888. 4310. 4442. 10329.

De Charitate. Quod Cœlum sit distinctum in duo Regna, quorum unum vocatur Regnum cœleste, alterum Regnum spirituale; Amor in Regno cœlesti est Amor in Dominum, & vocatur Amor cœlestis, & Amor in Regno spirituali est Charitas erga proximum, & vocatur Amor spiritualis, n: 3325. 3653. 7257. 9002. 9833. 9961. Quod Cœlum distinctum sit in Duo illa Regna, videatur in Opere de Cœlo & Inferno n: 20 ad 28. Et quod Divinum Domini in cœlis sit Amor in Ipsum, & Charitas erga proximum, n: 13 ad 19 ibi.

Quod non sciatur quid Bonum & quid Verum, nisi sciatur quid Amor in Dominum & Charitas erga proximum, quoniam omne Bonum est Amoris & Charitatis, & omne Verum est Boni, n: 7255. 7366. Quod scire vera, velle vera, & affici veris propter vera, hoc est, quia vera sunt, sit Charitas, n: 3876. 3877. Quod Charitas consistat in affectione interna faciendi verum, & non in externa absque illa, n: 2430. 2442. 3776. 4899. 4956. 8033. Ita quod Charitas consistat in usibus præstandis propter usus, & quod quale ejus sit secundum usus, n: 7038. 8253. Quod Charitas sit vita spiritualis hominis, n: 7081. Quod totum Verbum sit Doctrina Amoris & Charitatis,

 n: 6632.

n : 6632. 7262. Quod nesciatur hodie quid Charitas, n : 2417. 3398. 4776. 6632. Quod usque homo ex lumine rationis suæ scire possit, quod Amor & Charitas faciant hominem, n : 3957. 6273. Tum quod Bonum & Verum concordent, ac unum sit alterius, ita Charitas & Fides, n : 7627.

Quod Dominus in supremo sensu sit Proximus, quia Ille super omnia amandus est; inde quod omne id Proximus sit, quod ab Ipso est in quo Ipse, ita Bonum & Verum, n : 2425. 3419. 6706. 6819. 6823. 8124. Quod discrimen Proximi sit secundum quale Boni, ita secundum præsentiam Domini, n : 6707. 6708. 6709. 6710. Quod omnis homo, & omnis Societas, tum Patria & Ecclesia, ac in universali sensu Regnum Domini, sint Proximus, & quod illis benefacere ex amore boni secundum quale status illorum, sit amare proximum, ita proximus est bonum illorum, cui consulendum est, n : 6818 ad 6824. 8123. Quod etiam Bonum Civile quod est justum, & bonum morale quod est Bonum vitæ in societate, sit Proximus, n : 2915. 4730. 8120. 8121. 8122. Quod amare proximum non sit amare personam, sed id quod est apud illum ex quo ille, ita bonum & verum, n : 5025. 10336. Qui amant personam, & non quod est apud illum ex quo ille, quod ament æque malum ac bonum, n : 3820. Et quod benefaciant æque malis ac bonis, cum tamen benefacere malis est malefacere bonis, quod non est amare proximum, n : 3820. 6703. 8120. Judex qui punit malos ut emendentur, & ne contaminentur ab illis boni, is proximum amat, n : 3820. 8120. 8121.

Quod amare proximum sit facere bonum, justum & rectum in omni opere & in omni functione, n : 8120. 8121. 8122. Inde, quod Charitas erga proximum se extendat ad omnia & singula quæ homo cogitat, vult & facit, n : 8124. Quod facere bonum & verum propter bonum & verum, sit amare proximum, n : 10310. 10336. Quod illi qui hoc faciunt, ament Dominum, qui in supremo sensu est Proximus, n : 9212. Quod vita charitatis sit vita secundum præcepta Domini, ita quod vivere secundum Divina Vera, sit amare Dominum, n : 10143. 10153. 10310. 10578. 10648.

Quod genuina Charitas non sit meritoria, n : 2340. 2373. 2400. 3887. 6388 ad 6393. Quia est ex affectione interna, ita ex jucundo faciendi bonum, n : 2373. 2400. 3887. 6388. 6393. Qui fidem separant a charitate, quod in altera vita faciat fidem, & bona opera quæ in externa forma fecerunt, meritoria, n : 2373.

Quod Doctrina Antiquæ Ecclesiæ fuerit Doctrina vitæ, quæ est Doctrina charitatis, n : 2487. 2385. 3419. 3420. 4844. 6628. Quod Antiqui, qui ab Ecclesia, redegerint bona charitatis in ordinem, & distinxerint in classes, & singulis imposuerint nomina, & quod illis inde sapientia, n : 2417. 6629. 7259 ad 7262. Quod sapientia & intelligentia crescant in immensum in altera vita apud illos, qui vitam charitatis in mundo vixerunt, n : 1941. 5859. Quod Dominus cum Divino Vero influat in Charitatem, quia in ipsam vitam hominis, n : 2363. Quod homo sit sicut hortus, cum apud illum charitas & fides conjunctæ sunt, sed sicut desertum cum non conjunctæ, n : 7626.

 Quod

Quod homo tantum recedat a sapientia, quantum a charitate, n: 6630. Quod in ignorantia de Veris Divinis sint, qui non in charitate sunt, utcunque se credunt sapere, n: 2416. 2435. Quod vita angelica consistat in bonis charitatis, quæ sunt usus, præstandis, n: 454. Quod Angeli spirituales sint formæ charitatis, n: 553. 3804. 4735.

. De VOLUNTATE & INTELLECTU. Quod binæ facultates homini sint, una quæ vocatur Intellectus, altera quæ Voluntas, n: 35. 641. 3939. 10122. Quod binæ illæ facultates faciant ipsum hominem, n: 10076. 10109. 10110. 10264. 10284. Quod homo talis sit, quales illæ facultates apud illum sunt, n: 7342. 8885. 9282. 10264. 10184. Quod per illas homo etiam distinguatur a bestiis, ex causa quia Intellectus hominis elevari potest a Domino, & videre Vera Divina, pariter Voluntas & percipere Bona Divina, & sic homo conjungi Domino per binas suas facultates, quæ faciunt illum, secus autem bestiæ, n: 4525. 5302. 5114. 6323. 9231. Et quia homo in facultate illa est præ bestiis, quod non mori possit quoad interiora sua quæ ejus spiritus sunt, sed quod vivat in æternum, n: 5302.

Quod omnia in universo se referant ad Bonum & Verum, ita apud hominem ad Voluntatem & Intellectum, n: 803. 10122. Quia Intellectus est recipiens veri ac Voluntas boni, n: 3332. 3623. 5332. 6065. 6125. 7503. 9300. 9930. Eodem recidit, sive dicas Verum sive dicas fidem, nam fides est veri ac verum est fidei; & eodem recidit, sive dicas bonum sive dicas amorem, nam amor est boni & bonum est amoris, quod enim homo credit hoc verum dicit, & quod homo amat hoc bonum dicit, n: 4353. 4997. 7178. 10122. 10367. Inde sequitur quod Intellectus sit recipiens fidei, & quod Voluntas sit recipiens amoris, n: 7178. 10122. 10367. Et quia Intellectus hominis recipere potest fidem in Deum, ac voluntas amorem in Deum, quod possit fide & amore conjungi Deo, & qui conjungi potest Deo amore & fide, non potest mori in æternum, n: 4525. 6323. 9231.

Quod Voluntas hominis sit ipsum Esse vitæ illius, quia est receptaculum amoris seu boni, & quod Intellectus sit Existere vitæ inde, quia est receptaculum fidei seu veri, n: 3619. 5002. 9282. Ita quod vita Voluntatis sit vita principalis hominis, & quod vita Intellectus procedat inde, n: 585. 590. 3619. 7342. 8885. 9282. 10076. 10109. 10110. Similiter ut lux ex igne seu flamma, n: 6032. 6314. Quod quæ in Intellectum veniunt & simul in voluntatem, approprientur homini, non autem quæ solum in Intellectum, n: 9009. 9069. 9071. 9129. 9182. 9386. 9393. 10076. 10109. 10110. Quod illa fiant vitæ hominis quæ recipiuntur voluntate, n: 3161. 9386. 9393. Inde sequitur quod homo sit homo ex voluntate, & inde intellectu, n: 8911. 9069. 9071. 10076. 10109. 10110. Unusquisque etiam homo ab aliis amatur & æstimatur secundum bonum suæ voluntatis & inde Intellectus, amatur enim & æstimatur qui vult bene & intelligit bene, ac rejicitur & vilipenditur qui intelligit bene & non vult bene, n: 8911. 10076. Quod homo post mortem etiam maneat, sicut ejus Voluntas & inde Intellectus est, n: 9069. 9071. 9386. 10153. Et quod quæ Intellectus sunt, &

non

non simul voluntatis, tunc evanescant, quia non sunt in homine, n: 9282. Seu quod eodem recidit, quod homo post mortem maneat sicut ejus amor est & inde fides, aut sicut ejus bonum & inde verum, & quod quæ fidei sunt & non simul amoris, seu quæ veri sunt & non simul boni, tunc evanescant, quia non sunt in homine, ita non hominis, n: 553. 2364. 10153. Quod homo possit intellectu capere, quod non ex voluntate facit, seu quod possit intelligere quod non potest velle, quia contra amorem ejus, n: 3539. Quod homo ægre sciat distinguere inter cogitare & velle, causa, n: 9991.

Quam perversus status est apud quos Intellectus & Voluntas non unum agunt, n: 9075. Quod talis status sit apud hypocritas, dolosos, assentatores & simulatores, n: 4326. 3573. 4799. 8250.

Quod omnis Voluntas boni & inde Intellectus Veri, sit a Domino, non ita Intellectus Veri separatus a Voluntate boni, n: 1831. 3514. 5483. 5649. 6027. 8685. 8701. 10153. Quod Intellectus sit qui illustratur a Domino, n: 6222. 6608. 10659. Quod Intellectus illustretur, quantum homo recipit verum voluntate, hoc est, quantum vult facere secundum id, n: 3619. Quod Intellectui sit lux e Cœlo, sicut visui lux e mundo, n: 1524. 5114. 6608. 9128. Quod Intellectus talis sit, qualia sunt vera ex bono, ex quibus formatus est, n: 10064. Quod Intellectus sit qui est ex veris quæ ex bono, non autem qui est ex falsis quæ a malo, n: 10675. Quod Intellectus sit videre ex illis quæ experientiæ & scientiæ sunt, vera, causas rerum, nexus & consequentia in serie, n: 6125. Quod Intellectus sit videre & percipere num verum sit antequam confirmatur, non autem posse confirmare quodcunque, n: 4741. 7012. 7680. 7950. 8521. 8780. Quod videre & percipere num verum sit antequam confirmatur, solum detur apud illos qui afficiuntur vero propter verum, ita qui in luce spirituali sunt, n: 8521. Quod lux confirmationis sit lux naturalis, dabilis etiam apud malos, n: 8780. Quod omnia dogmata etiam falsa confirmari possint, usque ut appareant sicut vera, n: 2482. 2490. 5033. 6865. 7950.

Quod omnia, quæ in Apocalypsi prædicta sunt, hodie impleta sint.

40. NEMO scire potest quid significant & involvunt omnia illa quæ in Apocalypsi continentur, nisi sciat sensum internum seu spiritualem Verbi; nam quicquid ibi est, simili stylo conscriptum est, quo sunt Prophetica Veteris Testamenti, in quibus unaquævis vox significat spirituale, quod non apparet in sensu literæ: præterea illa, quæ in Apocalypsi sunt, nec possunt explicari quoad sensum spiritualem nisi ab illo qui scit quomodo cum Ecclesia transactum est usque ad finem ejus, & hoc sciri non potest quam in Cœlo, & id est quod in Apocalypsi continetur: agitur enim in sensu

sensu spirituali Verbi ubivis de Spirituali Mundo, hoc est, de statu Ecclesiæ tam in Cœlis quam in Terris, inde est Verbum spirituale & Divinum; ille status est qui in suo ordine ibi exponitur: inde constare potest, quod illa, quæ in Apocalypsi continentur, nusquam ab aliquo explicari queant, nisi cui revelatum est de successivis statibus Ecclesiæ in Cœlis: est enim Ecclesia in Cœlis æque ac in terris, de qua in sequentibus aliqua dicentur.

41. Qualis Ecclesia Domini in terris est, non videri potest ab aliquo homine, quamdiu is in mundo vivit, minus quomodo deflexit a bono ad malum progressu temporis; causa est, quia homo, dum in mundo vivit, in externis est, & non videt nisi quæ patent coram naturali ejus homine; qualis autem Ecclesia est quoad spiritualia, quæ sunt ejus interna, non in mundo apparet, verum apparet in Cœlo ut in clara die, quoniam Angeli in spirituali cogitatione & quoque in spirituali visu sunt, & inde non nisi quam spiritualia vident; & præterea omnes homines ibi simul sunt qui in mundo nati a principio creationis, ut supra ostensum est, & quoque omnes ibi distincti in Societates secundum bona amoris & fidei, videatur in Opere de Cœlo & Inferno n: 41 ad 50, inde est, quod status Ecclesiæ, & quoque progressiones ejus in Cœlo coram Angelis pateant. Nunc quia Ecclesiæ status quoad amorem & fidem in Apocalypsi in sensu ejus spirituali describitur, ideo non potest aliquis scire, quid omnia ibi in serie involvunt, nisi cui revelatum est e Cœlo, & simul cui datum est scire internum seu spiritualem sensum Verbi. Hoc affeverare possum, quod singula ibi, usque ad unamquamvis vocem, contineant in se sensum spiritualem, & quod in illo sensu omnia Ecclesiæ quoad spiritualem ejus statum a principio ad finem plene descripta sint: & quia unaquævis vox ibi spirituale significat, ideo nulla vox potest deesse, quin series rerum in sensu interno inde mutationem patiatur; idcirco in fine illius Libri dicitur, "*Si quis abstulerit ex verbis Libri prophetiæ hujus, auferet Deus partem ejus e libro vitæ, & ex Civitate illa sancta, & ex iis quæ scripta sunt in Libro illo,*" Cap: XXII: 19. Simile est cum Libris Verbi Veteris Testamenti; in illis etiam unaquævis res, & unaquævis vox continet sensum internum seu spiritualem, quapropter nec ibi aliqua vox auferri potest; inde est, quod ex Divina Providentia Domini illi Libri integri conservati sint usque ad jotham a tempore quo conscripti, per curam plurium qui singularissima ibi numeraverunt; hoc provisum est a Domino ob sanctitatem, quæ cuivis jothæ, literæ, voci, & rei ibi inest.

42. Quia sensus internus seu spiritualis similiter inest omni voci in Apocalypsi, & quia sensus ille continet arcana status Ecclesiæ in cœlis & in terris, & quia illa non alicui revelari possunt, nisi qui illum sensum novit, & simul nisi cui datum est consortium habere cum Angelis, & spiritualiter cum illis loqui, ideo, ne illa quæ ibi scripta sunt, lateant coram hominibus, & in posterum deserantur ob non intellecta, mihi detecta sunt quæ inibi continentur; quæ quia sunt multa, non possunt in hoc Opusculo describi; quare velim totum illum Librum a principio ad finem explicare, ac retegere arcana, quæ intus inibi sunt: quæ Explicatio publico sistetur intra biennium; & simul

simul ibi aliqua quæ in Daniele, quæ ob non cognitum sensum spiritualem, huc usque recondita latuerunt.

43. Qui non sensum internum seu spiritualem novit, nusquam divinare potest quid in Apocalypsi intelligitur per Draconem, & per Michaelis & Angelorum ejus pugnam cum illo; quid per caudam qua Draco detraxit e Cœlo tertiam partem stellarum; quid per Mulierem quæ peperit filium masculum, qui raptus est ad Deum, & quam persequutus est draco; quid per Bestiam ascendentem a mari, & per Bestiam ascendentem a terra, quibus tot cornua; quid per Meretricem cum qua scortati sunt Reges terræ; quid per Resurrectionem primam & secundam, perque mille annos; quid per Stagnum sulphuris & ignis, in quod draco, bestia, & pseudopropheta conjecti sunt; quid per Equum Album; tum quid per prius Cœlum & priorem Terram, quæ transiverunt: & quid per novum Cœlum & novam Terram, quæ loco priorum; perque Mare quod non amplius; tum quid per Civitatem Hierosolymam novam descendentem e Cœlo, perque ejus mensuras, murum, portas, & fundamentum ex lapidibus pretiosis; quid per varios numeros; præter reliqua, quæ arcanissima sunt illis qui nihil de spirituali sensu Verbi norunt. Sed singula detecta videbuntur in promissa Explicatione super illum Librum.

44. In antecessum memorandum est, quod omnia quæ inibi in cœlesti sensu continentur, nunc impleta sint: communia aliqua velim in hoc Opusculo tradere, de Ultimo Judicio; de Babylonia destructa; de primo Cœlo & prima Terra quæ transiverunt: de novo Cœlo, deque nova Terra, & de nova Hierosolyma, ob causam ut sciatur quod omnia nunc peracta sint: sed specifica non tradi queunt, nisi ubi explicantur singula secundum descriptiones in Libro Revelationis de illis.

Quod Ultimum Judicium peractum sit.

45. SUPRA in suo Articulo ostensum est, quod Ultimum Judicium non existat in terris, sed in Mundo spirituali, ubi omnes a principio creationis simul sunt; & quia ita est, non potest ad cognitionem ullius hominis venire, quum Ultimum Judicium peractum est, quisque enim exspectat id in terris, & simul tunc omnium mutationem in Cœlo quod coram oculis, & in Terris, cumque Humano Genere ibi: ne itaque homo Ecclesiæ in tali fide, ex ignorantia vivat, & illi, qui de Ultimo Judicio cogitant, præstolentur illud in perpetuum, unde tandem peritura sit fides de illis quæ in sensu literæ Verbi de illo dicta sunt, & ne forte ideo plures recessuri sint a fide de Verbo, datum est mihi oculis meis videre, quod Ultimum Judicium nunc peractum sit, & quod mali conjecti sint in Inferna, ac boni elevati in Cœlum, & sic quod omnia in ordinem redacta sint, & inde restitutum Æquilibrium spirituale, quod est inter bonum & malum, seu inter Cœlum & Infernum. Quo-

modo

modo Ultimum Judicium peractum est, datum est mihi videre a principio ad finem, tum quoque quomodo Babylonica destructa est, ut & quomodo illi, qui intelliguntur per Draconem, conjecti sunt in abyssum; tum etiam quomodo formatum est novum Cœlum, & instaurata est nova Ecclesia in Cœlis, quæ intelligitur per Novam Hierosolymam. Hæc omnia data mihi sunt oculis meis videre, ob finem ut possim testari. Ultimum hoc Judicium inchoatum est in principio Anni præcedentis 1757, & in fine illius Anni plene peractum est.

46. Sed sciendum est, quod Ultimum Judicium factum sit super illos qui vixerunt a tempore Domini ad hunc diem, non autem super illos qui antea vixerunt: in hac Tellure enim Ultimum Judicium prius bis exstiterat, unum quod in Verbo describitur per Diluvium; alterum ab Ipso Domino cum fuit in mundo, quod etiam intelligitur per Domini verba, "*Nunc Judicium est Mundi bujus, nunc princeps mundi bujus ejicitur foras,*" Joh: XII: 31; & alibi, "*Hæc loquutus sum vobis, ut in Me pacem habeatis; confidite, Ego vici mundum,*" Joh: XVI: 33. Et quoque per hæc apud Esaiam, "*Quis hic qui venit ex Edom, incedens in multitudine roboris sui, magnus ad salvandum; torcular calcavi Solus, propterea calcavi eos in ira mea, unde sparsa est victoria eorum super vestes meas, nam dies vindictæ in corde meo, & annus redemtorum meorum venit; ideo factus est in Salvatorem,*" LXIII: 1 ad 8: & alibi pluries. Quod bis in hac Tellure prius exstiterit Ultimum Judicium est causa, quia omne Judicium existit in fine Ecclesiæ, ut supra in suo Articulo ostensum est; & in hac Tellure fuerunt binæ Ecclesiæ, Prima ante Diluvium, & Altera post Diluvium; Ecclesia ante Diluvium describitur in Primis Capitibus Geneseos per novam Creationem Cœli & Terræ, & per Paradisum; & ejus finis per esum ex Arbore scientiæ, ac postea in specie; & ejus Ultimum Judicium describitur per Diluvium, & omnia illa secundum stylum Verbi per meras correspondentias; in cujus sensu interno seu spirituali per Creationem Cœli & Terræ intelligitur instauratio novæ Ecclesiæ, videatur supra in primo Articulo; per Paradisum in Edene cœlestis illius Ecclesiæ sapientia; per Arborem scientiæ scientificum quod illam Ecclesiam destruxit, simile per serpentem ibi; & per Diluvium intelligitur Ultimum Judicium super illos qui fuerunt ab illa Ecclesia. Altera autem Ecclesia, quæ fuit post Diluvium, describitur etiam aliquibus in locis in Verbo, ut Deut: XXXII: 7 ad 14, & alibi; hæc per multum Orbis Asiatici extensa fuit, & continuata apud posteros ex Jacobo; finis ejus fuit cum Dominus in mundum venit, ab Ipso tunc Ultimum Judicium factum est super omnes a prima illius Ecclesiæ instauratione, & simul tunc super residuos a prima Ecclesia: Dominus ob illum finem in Mundum venit, ut omnia in ordinem redigeret in Cœlis, & per Cœlos in Terris, & simul ut Humanum suum Divinum faceret, quod nisi factum fuisset, nemo potuisset salvari. Quod binæ Ecclesiæ ante Domini adventum in hac Tellure fuerint, ostensum est variis in locis in ARCANIS COELESTIBUS, ex quibus Collecta videantur ad finem hujus Articuli *(l)*: & quod Dominus in mundum venerit, ut redigeret omnia in ordinem in cœlis & per illos in terris, utque

Humanum suum Divinum faceret *(m)*. Tertia Ecclesia in hac Tellure est Christiana; super hanc, & simul super omnes quia tempore Domini in Primo Cœlo fuerunt, factum est Ultimum Judicium, de quo nunc agitur.

47. Quomodo hoc Ultimum Judicium factum est, non potest in hoc Opusculo in specie describi, quia plura sunt, sed describentur in Explicatione super Apocalypsin: Judicium enim non solum peractum est super omnes qui ab Ecclesia Christiana fuerunt, sed etiam super omnes qui vocantur Mahumedani, & quoque super omnes Gentes in hoc terrarum Orbe; & factum est hoc ordine; primum super illos qui a Pontificia religione fuerunt; dein super Mahumedanos, postea super Gentes, & ultimo super Reformatos. De Judicio super illos qui a Pontificia religione fuerunt, videbitur in sequente Articulo de Babylonia destructa; de Judicio super Reformatos in Articulo de priori Cœlo quod transivit; de Judicio autem super Mahumedanos & super Gentes aliqua in hoc Articulo dicentur.

48. Ordinationes omnium Gentium & Populorum, super quos Judicium, in Mundo spirituali, visæ sunt ut sequitur. In medio collecti apparuerunt illi, qui Reformati vocantur, & ibi quoque distincti secundum Patrias eorum; Germani ibi versus Septentrionem; Sueci ibi versus Occidentem; Dani in Occidente; Hollandi versus Orientem & Meridiem; Angli in medio. Circum totum hoc Medium, ubi omnes Reformati erant, collecti apparuerunt illi qui a Pontificia Religione erant, maxima pars in Plaga occidentali, aliqua in Meridionali. Ultra illos erant Mahumedani, etiam distincti secundum Patrias eorum, omnes tunc apparuerunt in Occidente juxta Meridiem. Ultra illos congregatæ erant Gentes ingenti numero, quæ sic constituebant ipsum ambitum: extra has apparuit sicut Mare, quod terminus. Quod Nationes ita ordinatæ secundum Plagas fuerint, erat secundum cujusvis communem facultatem recipiendi Divina Vera; quapropter in Mundo spirituali quisque cognoscitur a Plaga & loco ibi ubi habitat, & quoque in Societate cum pluribus ex commoratione respective ad plagas, de qua re videatur in Opere de Cœlo & Inferno n: 148. 149. Similiter fit cum vadunt a loco ad locum, tunc omnis progressio fit ad plagas secundum status successivos cogitationum ex affectionibus quæ sunt vitæ propriæ illorum: secundum illas deducti sunt ad loca sua illi, de quibus sequitur. Verbo, in Mundo spirituali viæ, quas quisque ambulat, sunt determinationes actuales cogitationum mentis; inde est, quod Viæ, Ambulationes, & similia, in sensu spirituali in Verbo significent determinationes & progressiones vitæ spiritualis.

49. Quatuor Plagæ in Verbo vocantur quatuor Venti, & congregatio eorum congregatio a quatuor Ventis, ut apud Matthæum, ubi agitur de Ultimo Judicio, "*Mittet Angelos suos, & congregabunt electos a quatuor Ventis, a Cœlorum extremo ad eorum extremum,*" XXIV: 31. Et alibi, "*Congregabuntur ante Filium hominis omnes Gentes, & separabit illos unum ab altero, sicut separat Pastor Oves & Hircis; & statuet oves ad dextrum, & hircos ad sinistram,*" XXV: 31. 32, significat quod Dominus separaturus sit illos qui in veris sunt & simul in bono, ab illis qui in veris sunt & non in bono, nam in

Verbi ſenſu ſpirituali per dextrum ſignificatur bonum, & per ſiniſtrum verum, ſimiliter per oves & per hircos; ſuper alios nec factum eſt judicium; nam mali qui in nullis veris, jam pridem in infernis erant, illuc enim conjiciuntur omnes mali poſt mortem, ita ante judicium, qui corde negant Divinum & a fide rejiciunt Eccleſiæ vera. Ex illis qui in Veris & non in bono fuerunt, exſtitit prius Cœlum quod tranſivit; & ab illis qui in Veris ſunt & ſimul in bono formatum eſt novum Cœlum.

50. Quod Judicium ſuper Mahumedanos & Gentes, de quo in hoc Articulo, attinet, factum eſt ſicut ſequitur. Mahumedani a ſuis locis, ubi congregati ſunt, quæ erant juxta Meridiem in Occidente, deducti ſunt per viam circum Chriſtianos, ab Occidente per Septentrionem ad Orientem uſque ad confinium ubi Meridies; ac in via ſeparati ſunt mali a bonis; mali conjecti ſunt in Paludes & Stagna; multi etiam diſperſi in quoddam deſertum quod ultra erat; boni autem ducebantur per Orientem ad terram magni ſpatii prope Meridiem, ac ibi datæ illis habitationes: illi, qui huc perducti fuerunt, erant qui in mundo agnoverunt Dominum pro Maximo Propheta, & pro Filio Dei, & crediderunt Ipſum miſſum a Patre ut informaret Genus humanum, & ſimul vixerunt vitam moralem ſpiritualem ſecundum religioſum ſuum. Plerique ex illis, cum informati, recipiunt fidem in Dominum, & agnoſcunt Ipſum eſſe unum cum Patre: datur etiam illis communicatio cum Cœlo Chriſtiano per influxum a Domino, ſed non commiſcentur, quia Religio ſeparat. Omnes ex illa Religione, ut primum inter ſuos in alteram vitam veniunt, quærunt primo Mahumedem, ſed ille non apparet, verum loco ejus bini alii, qui ſe vocant Mahumedes; hi ſedem nacti ſunt in Medio ſub Chriſtiano Cœlo, ad ſiniſtrum ibi; cauſa, quod illi bini loco Mahumedis ſint, eſt quia omnes, ex quacunque religione ſunt, poſt mortem primum perducuntur ad illos, quos coluerunt in mundo, religio enim ſua adhæret unicuique, ſed cum percipiunt quod nihil opis ferre poſſint, recedunt ab illis; nullus enim aliter abduci a ſuo religioſo poteſt, quam ut primum in illud immittatur. Ubinam ipſe Mahumedes, & qualis ille, tum undenam ſunt bini illi, qui loco Mahumedis, in Libro, ubi explicabitur Apocalypſis, dicetur.

51. Judicium ſuper Gentes ſimili pæne modo, quo ſuper Mahumedanos, factum eſt, ſed non perductæ ſunt ſimili modo per circuitum, ſolum per aliquantum viæ in Occidente, ubi mali ſeparati ſunt a bonis, mali conjecti ſunt ibi in binos hiatus magnos, qui oblique tendebant in profundum, boni autem deducti ſunt ſupra Medium ubi Chriſtiani, verſus terram in Plaga Orientali ubi erant Mahumedani, & habitationes ſortiti ſunt poſt illos, ac ulterius ad multam extenſionem in Plaga meridionali. Illi autem ex Gentilibus, qui in Mundo coluerunt Deum ſub Humana forma, & charitatis vitam ſecundum Religioſum ſuum egerunt, conjunguntur Chriſtianis in Cœlo, nam Dominum præ reliquis agnoſcunt & adorant: illorum intelligentiſſimi ſunt ex Africa. Tanta multitudo Gentium & Mahumedanorum viſa eſt, ut non niſi quam per myriades numerari poſſet. Judicium ſuper tantam Multitudinem per

aliquot dies factum est; nam unusquisque cum mittitur in suum amorem & in suam fidem, illico designatus est, & ad similes fertur.

52. Ex his constat veritas prædictionis Domini de Ultimo Judicio, quod *tunc venient ab Oriente & Occidente, & a Septentrione & Meridie, & discumbent in Regno Dei*," Luc: XIII: 29.

Ex Arcanis Cœlestibus. *(l)* Quod Prima & Antiquissima Ecclesia in hac Tellure fuerit, quæ describitur in Primis Capitibus Geneseos, & quod illa fuerit Ecclesia Cœlestis, omnium præcipua, n: 607. 895. 920. 1121. 1122. 1123. 1124. 2896. 4493. 8891. 9942. 10545. Quales illi, qui ab illa Ecclesia fuerunt, in Cœlo sunt, n: 1114 ad 1125. Quod ibi in summa luce sint, n: 1117. Quod variæ Ecclesiæ fuerint post diluvium, quæ una voce Ecclesia Antiqua vocantur, n: 1125. 1126. 1127. 1327. 10355. Ipsa Antiqua Ecclesia per quot Regna Asiæ fuit extensa, n: 1238. 2385. Quales fuerunt homines Antiquæ Ecclesiæ, n: 609. 895. Quod Ecclesia Antiqua fuerit Ecclesia Repræsentativa, n: 519. 521. 2896. Qualis Antiqua Ecclesia fuit, cum cæpit declinare, n: 1128. Discrimen inter Ecclesiam Antiquissimam & Antiquam, n: 597. 607. 640. 641. 765. 784. 895. 4493. De Ecclesia inchoata ab Ebero, quæ Ecclesia Hebræa dicta fuit, n: 1238. 1241. 1343. 4516. 4517. Discrimen inter Ecclesiam Antiquam & Hebræam, n: 1343. 4874. De Ecclesia instituta apud posteros Jacobi seu filios Israelis, n: 4281. 4288. 4310. 4500. 4899. 4912. 6304. 7048. 9320. 10396. 10526. 10531. 10698. Quod statuta, judicia, leges, quæ mandata sunt apud filios Israelis, fuerint quoad partem similia illis quæ in Ecclesia Antiqua, n: 4449. Ritus repræsentativi Ecclesiæ apud filios Israelis institutæ qualiter differebant a ritibus repræsentativis Antiquæ Ecclesiæ, n: 4288. 10149. Quod in Antiquissima Ecclesia fuerit Revelatio immediata e Cœlo; in Antiqua Ecclesia per correspondentias; in Ecclesia apud filios Israelis viva voce, & in Ecclesia Christiana per Verbum, n: 10355. Quod Dominus fuerit Deus Antiquissimæ Ecclesiæ, & quoque Antiquæ, & vocatus Jehovah, n: 1343. 6848.

(m) Quod Dominus redegerit omnia in Cœlis & in Infernis in ordinem, cum fuit in mundo, n: 4075. 4286. 9937. Quod Dominus tunc liberaverit Mundum spiritualem ab Antediluvianis, n: 1266. Quales illi fuerunt, n: 310. 311. 560. 562. 563. 570. 581. 586. 607. 660. 805. 808. 1034. 1120. 1265 ad 1272. Quod Dominus per Tentationes & Victorias subjugaverit Interna, ac redegerit omnia in ordinem, & simul glorificaverit Humanum suum, n: 4287. 9397. Quod Dominus ex Se seu ex propria potentia id fecerit, n: 1692. 9937. Quod Dominus Solus pugnaverit, n: 8273. Quod Dominus inde Justitia & Meritum factus sit Solus, n: 1813. 2025. 2026. 2027. 9715. 9809. 10019. Quod Dominus sic univerit Humanum suum Divino, n: 1725. 1729. 1733. 1737. 3318. 3381. 3382. 4286. Quod Passio crucis fuerit ultima Tentatio, & plenaria Victoria, per quam se glorificavit, hoc est, Humanum suum Divinum fecit, ac subjugavit inferna, n: 2776. 10655. 10659. 10829. Quod Dominus non potuerit quoad ipsum Divinum tentari, n: 2795. 2803. 2813. 2814. Quod ideo assumserit Humanum a matre, in quod admisit tentationes, n: 1414. 1444. 1573. 5041. 5157. 7193. 9315. Quod expulerit omne hæreditarium ex matre, & exuerit humanum ex illa, usque tandem ut non filius ejus esset, & quod induerit Humanum Divinum, n: 2159. 2574. 2649. 3036. 10829. Quod Dominus per subjugationem Infernorum, & per glorificationem Humani sui, salvaverit homines, n: 4180. 10019. 10152. 10655. 10659. 10828.

De

De Babylonia, & ejus Destructione.

53. QUOD omnia, quæ in Apocalypsi prædicta sunt, hodie impleta sint, videatur supra n: 40 ad 44; tum quod Ultimum Judicium jamdum peractum sit, in Articulo præcedente, ubi etiam ostensum est, quomodo Judicium factum est super Mahumedanos & Gentiles; hic nunc sequitur, quomodo factum est super Pontificios, qui sunt qui intelliguntur per Babyloniam, de qua in Apocalypsi multis agitur, & de ejus destructione in specie in Capite XVIII, quæ ita describitur, "*Angelus exclamavit vehementer voce magna, cecidit, cecidit Babylon, & facta est domicilium dæmoniorum, & custodia omnis spiritus impuri, & custodia omnis avis immundæ exosæ,*" Vers: 2. Sed antequam narratur, quomodo illa destructio facta est, præmittentur, I. Quid intelligitur per Babyloniam, & qualis illa. II. Quales sunt in altera vita illi qui ex Babylonia sunt; III. Ubinam Habitationes eorum hactenus fuerunt. IV. Cur usque ad diem Ultimi Judicii ibi tolerati sunt. V. Quomodo destructi, & Habitationes eorum Desertum factæ sunt. VI. Quod conservati sint, qui ex illis in affectione veri ex bono fuerunt. VII. De statu eorum posthac, qui inde e terris veniunt.

54. *Quid intelligitur per Babyloniam & qualis illa.* Per Babyloniam intelliguntur omnes, qui per religiosum dominari volunt; per religiosum dominari, est super animas hominum, ita super ipsam vitam spiritualem illorum, ac pro mediis uti Divinis quæ in Religioso: omnes illi, qui pro fine habent Dominium, & pro mediis Religionem, in genere sunt Babylonia. Quod Babylonia dicantur, est quia antiquis temporibus tale dominium inchoatum est, sed in principio ejus destructum; inchoatio ejus describitur per Urbem & per Turrim, cujus caput esset in cœlo; & ejus destructio per confusionem labiorum, unde nomen ejus BABEL, Genes: XI: 1 ad 9; quid per singula illa intelligitur in sensu interno seu spirituali Verbi, videatur explicatum in ARCANIS CŒLESTIBUS, n: 1283 ad 1328. Quod etiam tale Dominium cæptum & institutum sit in Babele, constat apud Danielem, ubi dicitur de Nebuchadnezare, quod erexerit Imaginem, quam omnes adorarent, Cap: III: 1 ad fin: Et quoque intelligitur per quod Belschazzar cum proceribus biberit ex vasis aureis & argenteis, quæ Nebuchadnezar exportaverat ex Templo Hierosolymæ, & simul tunc coluerit deos auri, argenti, cupri, ferri; quare scriptum est in pariete, *numeravit, appendit, divisit*, & ipse Rex eadem nocte interfectus est, Cap: V: 1 ad fin: per vasa auri & argenti Templi Hierosolymæ significantur Ecclesiæ bona & vera; per bibere ex illis, & simul colere deos auri, argenti, cupri, ferri, significatur prophanatio; ac per scripturam super pariete, & per mortem regis, significatur visitatio & destructio, denuntiatæ illis qui usi sunt Divinis bonis & veris pro mediis. Quales illi sunt, qui Babylonia dicuntur, describitur etiam passim apud Prophetas, ut apud Esaiam, "*Proferas parabolam hanc de Rege* BABYLONIÆ;

fregit

fregit Jehovah baculum impiorum, sceptrum dominantium: decidisti de Cœlo, Lucifer; succisus es usque in terram: tu dixisti animo tuo, in cælos ascendam, super stellas Dei exaltabo thronum meum, & sedebo in monte conventus, in lateribus septentrionis, similis fiam Altissimo. Verumtamen in Infernum dejicieris, ad latera foveæ; exscindam BABYLONIÆ *nomen & residuum, & disponam eam ut sit hereditaria possessio anatariæ,*" XIV: 4. 12. 13. 14. 15. 22: & alibi apud Eundem, "*Dixit Leo, cecidit, cecidit Babylon, & omnes sculptiles dei ejus dejecti sunt,*" XXII: 9: & præterea apud Eundem Cap: XLVII: 1 ad fin: Cap: XLVIII: 14 ad 20; & apud Jeremiam Cap: L: 1. 2. 3. Ex his nunc patet, quid Babylonia. Sciendum est, quod Ecclesia fiat Babylonia, cum cessat Charitas & Fides, & loco earum regnare incipit Amor sui; hic enim Amor in tantum ruit in quantum ei laxatur frænum, ita non solum ad dominandum super omnes, quotcunque sibi subjicere potest, in tellure, sed etiam super cœlum; nec tunc quiescit, scandit usque ad thronum Dei, ac Divinam Ipsius potestatem in se transfert. Quod hoc factum sit etiam ante adventum Domini, constat ex locis e Verbo supra allatis. Sed illa Babylonia destructa est a Domino, cum fuit in mundo, tam per id quod prorsus idololatræ facti sint, quam per Ultimum Judicium tunc super illos in Mundo spirituali; id intelligitur per Prophetica illa, quod Lucifer, qui ibi est Babylonia, ad infernum dejectus sit, & quod Babylon ceciderit; & quoque per scripturam super pariete, & per mortem Belschazaris; tum etiam per Lapidem e Petra excisum, qui destruxit statuam, de qua somniavit Nebuchadnezar.

55. Sed Babylonia, de qua agitur in Apocalypsi, est hodierna Babylonia, quæ cæpta est post adventum Domini; quæ quod sit apud Pontificios, notum est: hæc præ illa, quæ fuit ante adventum Domini, magis perniciosa & nefanda est, quia prophanat Ecclesiæ bona & vera interiora, quæ Dominus, cum Semet Ipsum, revelavit mundo. Quam perniciosa ac interius nefaria est, constare potest in summa ex his sequentibus. Dominum agnoscunt & adorant absque ulla potestate salvandi; separant Divinum Ipsius prorsus ab Humano Ipsius, ac Divinam Ipsius potestatem, quæ fuit Humano Ipsius, in se transferunt *(n)*; remittunt enim peccata, immittunt in cœlum, conjiciunt in infernum, salvant quemcunque volunt, vendunt salutem, ita arrogant sibi talia quæ sunt solius Divinæ potestatis; & quia illam exercent, sequitur quod se faciant deos, quisque in suo loco per translationem a Supremo eorum, quem vocant Vicarium Christi, ad postremos; ita se spectant Dominum, ac Ipsum adorant non Ipsius sed sui causa. Verbum non modo adulterant & falsificant, sed etiam auferunt populo, ne in aliquam lucem veri intret; nec hoc satis, etiam illud annihilant, Divinum agnoscentes in statutis e Roma supra Divinum in Verbo; ita præcludunt omnibus viam ad Cœlum, via enim

(n) Quod Ecclesia Domino binas naturas attribuat, & sic Divinum Ipsius separet ab Humano Ipsius, factum sit in Concilio propter Papam, ut pro Vicario Ipsius agnosceretur, detectum e Cœlo, in ARCANIS CŒLESTIBUS, n: 3035.

enim ad Cœlum est agnitio Domini, ac fides & amor in Ipsum, ac Verbum est quod docet viam, unde absque Domino, medio Verbo, nulla salus: omni studio conniuntur, ut lux cœli, quæ est ex Divino Vero, exstinguatur, ac ut loco ejus sit ignorantia, quæ quo densior eo illis acceptius: lucem cœli exstinguunt per inhibitionem lectionis Verbi, & lectionis librorum in quibus doctrinæ ex Verbo; cultum instituentes per Missas in idiomate a simplicibus non intellecto, & in quibus non verum Divinum; & præterea implent Orbem suum falsis, quæ sunt ipsæ tenebræ, quæ removent & dissipant lucem; persuadent etiam ut vulgus in illorum fide vitam habeat, ita in aliena & non in sua. Insuper omnem cultum ponunt in Sancto externo absque interno, internum faciunt ut vacuum sit, quia absque cognitionibus boni & veri; & tamen cultus Divinus tantum externus est quantum est internus, ex hoc enim ille procedit. Præter illa inducunt quoque idololatrias plurium generum, Sanctos faciunt & multiplicant, quorum adorationes vident & tolerant, & quoque preces ad illos pæne sicut ad deos, idola eorum exponunt undequaque, miracula ab illis multa copia venditant, præficiunt illos civitatibus, templis & monasteriis, ossa eorum sepulchris exemta sancta faciunt, quæ tam abjectissima sunt; avertentes sic omnium animos a cultu Dei ad cultum hominum. Præterea ne aliquis ex caligine illa in lucem veniat, & ne a cultu idololatrico ad cultum Divinum, multa arte præcavent; multiplicant enim Monasteria, ex quibus exploratores ubivis & custodes ponunt; confessiones cordis, quæ etiam sunt cogitationum & intentionum, extorquent, & si non faciant, territant animos igne infernali, & cruciatibus in Purgatorio; & illos, qui contra Papale solium, & contra dominium eorum, audent loqui, horrendo carceri, qui Inquisitionis vocatur, includunt. Hæc omnia ob solum finem, ut possideant mundum, & ejus thesauros, ac vivant genio, & illi maximi sint, ac reliqui servi: sed talis dominatus non est Cœli super Infernum, sed est Inferni super Cœlum; nam quantum amor dominandi apud hominem, imprimis apud hominem Ecclesiæ, invalescit, tantum regnat infernum; quod ille amor regnet in inferno ac faciat infernum, videatur in Opere de Cœlo & Inferno, n: 551 ad 565. Ex his constare potest, quod ibi non sit Ecclesia sed Babylonia; nam ibi Ecclesia est, ubi Ipse Dominus colitur, & Verbum legitur.

56. *Quales sunt in altera vita illi qui ex Babylonia sunt*, non constare alicui potest, quam cui datum est a Domino una esse cum illis qui in Mundo spirituali sunt; hoc quia mihi concessum est, possum ab experientia loqui, nam vidi illos, audivi illos, & loquutus sum cum illis. Unusquisque homo post mortem in simili vita est, in qua fuit in mundo, hæc non mutari potest, solum quoad jucunda quæ sunt amoris, quæ vertuntur in correspondentia; ut constare potest ex binis Articulis in Opere de Cœlo & Inferno, n: 470 ad 484; & n: 485 ad 490: vita horum, de quibus nunc agitur, similiter, quæ prorsus talis est qualis in mundo, cum differentia, quod tunc retegantur abscondita cordis eorum, sunt enim in spiritu, in quo interiora, quæ sunt cogitationum & intentionum, resident, quæ in mundo celaverunt, & sancto

externo

externo obtexerunt; hæc quia tunc patuerunt, apperceptum est, quod ultra dimidiam partem ex illis, qui usurpaverunt potestatem aperiendi & claudendi cœlum, prorsus Athei sint; sed quia animo insidet dominatus qualis in mundo, & ille fundatur super eo principio, quod Domino fuerit omnis potestas Ipsi data a Patre, ac illa translata in Petrum, & per successionis ordinem in Primores Ecclesiæ, ideo adjuncta atheismo eorum permanet confessio oralis de Domino; sed hoc usque non diutius, quam dum per id in aliquo dominio sunt: reliqui autem, qui non Athei sunt, tam vacui sunt, ut prorsus nihil sciant de vita spirituali hominis, de mediis salvationis, de Divinis Veris quæ ducunt ad cœlum, nec aliquid de cœlesti fide & amore, credentes cœlum cuivis, qualiscunque est, donari posse ex gratia Pontificis. Quoniam unusquisque in simili vita est in Mundo spirituali, in quali fuit in Mundo naturali, cum nulla differentia quamdiu non sunt vel in Cœlo vel in Inferno, ut ostensum videatur in Opere de Cœlo & Inferno, n: 453 ad 480; & quia Mundus spiritualis quoad externam apparentiam prorsus similis est Mundo naturali, n: 170 ad 176, ideo illis similis est vita moralis & vita civilis, imprimis similis cultus, quia ille irradicatur & inhæret homini in ejus intimis, nec ab illo aliquis post mortem abduci potest, si non in bono ex veris est & in veris ex bono: hæc autem Gens, de qua nunc agitur, ægrius quam reliquæ gentes a suo cultu abduci potest, quia non in bono ex veris sunt, minus in veris ex bono; sunt enim vera illorum non ex Verbo, modo pauca, quæ falsificaverunt per applicationem ad dominatum, inde nec illis bonum, nisi quam spurium; nam qualia sunt vera tale fit bonum. Hæc dicta sunt, ut sciatur, quod cultus hujus Gentis prorsus similis sit in Mundo spirituali, qualis fuit in Mundo naturali. His præmissis, nunc aliquid de eorum Cultu ibi, deque eorum Vita, memorare velim: Synedrium quoddam habent, loco Synedrii seu Consistorii in Roma, ubi illorum Primores conveniunt, & consultant de variis quæ Religionis eorum sunt, imprimis quomodo vulgus tenendum est in cæca obedientia, & quomodo dominatus eorum ampliandus; locus hujus Synedrii est in Plaga meridionali juxta Orientalem: sed non audet aliquis, qui in mundo fuerat Pontifex, intrare, nec aliquis qui fuerat Cardinalis, ob causam quia insidet animis eorum instar auctoritatis Divinæ, ex eo quod arrogaverint sibi potestatem Domini in mundo, quapropter utprimum se sistunt ibi præsentes, auferuntur & ejiciuntur ad similes in deserto; qui autem ex illis animo probo fuerunt, & non usurpaverunt ex fide confirmata talem potestatem, illi post id Synedrium in Camera quadam obscura sunt. Alius Conventus est in Plaga occidentali prope septentrionem, negotium ibi est credulum vulgus intromittere in cœlum; disponunt ibi circum se plures societates, quæ in variis jucundis externis sunt, in quibusdam ludunt, in quibusdam saltant, in quibusdam componunt faciem in varii generis hilaritates & lætitias, in quibusdam loquuntur amice, alicubi de rebus civilibus, alicubi de religiosis, alicubi de lasciviis, & sic porro; in aliquam ex his societatibus, secundum cujusvis desiderium, immittunt clientes, vocantes id cœlum; sed omnes post paucas

horas, cum ibi fuerunt, tædio afficiuntur & abscedunt, quia jucunda illa sunt externa, & non interna; ita quoque plures abducuntur a fide doctrinalis illorum de intromissione in Cœlum. Quod Cultum eorum in specie attinet, ille est pæne similis cultui eorum in mundo; consistit ille in Missis ut in mundo, quæ fiunt in lingua non communi spirituum, sed conflata ex vocibus alte sonantibus, quæ Sanctum externum & tremorem incutiunt, quæ prorsus non intelliguntur. Similiter adorant Sanctos; ac Idola exponunt; sed illorum Sancti nullibi apparent; nam omnes ex illis qui ambiverunt coli ut Numina, in Inferno sunt; reliqui qui non ambiverunt coli, inter vulgares spiritus sunt; Antistites eorum id sciunt, nam inquirunt illos & inveniuntur, quare vilipendunt eos; sed hoc occultant populo, ut usque colantur sicut dii tutelares, at ipsi Primates, qui populo præfecti sunt, ut domini cœli. Similiter quoque sicut in mundo multiplicant Templa & Monasteria: similiter corradunt opes, & cumulant pretiosa, ac in cellariis abscondunt; nam in Mundo spirituali, æque ut in Mundo naturali, sunt pretiosa, ac in illo multo plura. Similiter ibi emittunt Monachos ad pelliciendum Gentes ad suum religiosum, & sic ad subjiciendum illos suo imperio. Commune est, quod Turres speculatorias in medio congregationis exstructas habeant, ex quibus visum in omnes vicinias possint extendere; communicationes etiam sibi faciunt variis modis & artibus cum propinquis & remotis, ac fœdera cum illis ligant, & in suas partes trahunt. Talis est status eorum in genere; in specie autem plerique Præsules illius religionis derogant omnem potestatem Domino, & sibi illam vindicant; & quia hoc faciunt, nec agnoscunt aliquod Divinum; mentiuntur usque in externis sanctum, quod sanctum tamen in se est prophanum, quia in internis eorum non est aliqua agnitio Divini: inde est, quod cum aliquibus societatibus Cœli ultimi communicent per sanctum externum, & cum infernis per prophanum internum, sic ut sint utrobivis; quapropter etiam allectant spiritus simplices bonos, & illis dant habitationes juxta se, & congregant malitiosos, quos disponunt circumcirca congregationem; sic etiam per simplices bonos se conjungunt Cœlo, & per malitiosos inferno; inde est quod moliri possint nefanda, quæ patrant ab inferno; simplices enim boni, qui in ultimis cœli sunt, non ultra spectant quam ad sanctum externum, & ad sanctissimam eorum adorationem Domini in externis, & non vident eorum flagitia, quapropter favent illis; inde est illorum maximum tutamen: sed usque omnes illi successu temporis recedunt a sancto externo, & tunc separati a Cœlo conjiciuntur in infernum. Ex his aliquantum sciri potest, quales in altera vita sunt illi qui ex Babylonia. Sed scio, quod miraturi sint, quod talia ibi existant, qui in mundo sunt, & non aliquam ideam de statu hominis post mortem, deque Cœlo & Inferno, quam inanem & vacuam habent; sed quod homo æque homo sit post mortem, vivat in consortiis ut in mundo, habitet in domibus, audiat prædicationes in Templis, functiones obeat, ac similia videat in eo mundo quæ in priori quem reliquerat, constare potest ex illis quæ ex visis & auditis in Opere de Cœlo & Inferno dicta & ostensa sunt.

57. Loquutus sum cum quibusdam ex illa Gente de Clavibus Petro datis, num credant in illum potestatem Domini super Cœlum & Infernum translatam esse, quod quia erat fundamentale religionis eorum, vehementer instabant, dicentes quod de eo nihil dubii sit, quia manifeste dicitur: sed ad interrogationem, num sciant quod singulis Verbi insit sensus spiritualis, qui est sensus Verbi in Cœlo, dicebant primum quod non sciant, sed postea dicebant quod inquisituri sint, & cum inquirebant instructi sunt, quod sensus spiritualis sit in singulis Verbi, qui a sensu literæ differt sicut spirituale a naturali; & insuper instructi sunt, quod non aliqua persona nominata in Verbo nominetur in cœlo, sed quod loco ejus aliquid spirituale ibi intelligatur: informati denique sunt, quod pro Petro in Verbo intelligatur Ecclesiæ Verum fidei quod ex bono charitatis, similiter per Petram, quæ tunc nominatur cum Petro, nam dicitur, "*Tu es Petrus, & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam,*" Matth: XVI: 18 seq: per quæ non intelligitur, quod Petro data sit aliqua potestas, sed quod sit Vero quod ex Bono, nam omnis potestas in cœlis est Vero ex Bono, seu Bono per Verum; & quia omne Bonum & Verum sunt a Domino, & nihil ex homine, quod omnis potestas sit Domino. His auditis indignati dixerunt, quod velint scire num is sensus spiritualis sit in illis verbis, quapropter datum est illis Verbum quod in Cœlo, in quo Verbo non est sensus naturalis sed spiritualis, quia pro Angelis qui spirituales; quod tale Verbum in Cœlo sit, videatur in Opere de Cœlo & Inferno n: 259. 261; & cum id legebant, manifeste videbant non ibi Petrum nominari, sed loco ejus Verum ex Bono quod a Domino *(o)*: hoc viso ex ira rejecerunt illud, pæne dilaniassent dentibus, nisi eo momento ablatum fuisset: inde convicti sunt, tametsi non voluerunt convinci, quod Soli Domino illa potestas sit, & eo minus alicui homini, quia est potestas Divina.

58. *Ubinam Habitationes eorum hactenus fuerunt in Mundo spirituali:* dictum est supra n: 48, quod ordinationes omnium Gentium & Populorum in Mundo spirituali ita visæ sint, ut sequitur: in Medio collecti apparuerunt qui

Ex Arcanis Cœlestibus. *(o)* Quod duodecim Discipuli Domini repræsentaverint Ecclesiam quoad omnia veri & boni, seu fidei & amoris, similiter ac duodecim Tribus Israelis, n: 2179. 3354. 3488. 3858. 6397. Quod Petrus, Jacobus & Johannes repræsentaverint Fidem, Charitatem, & Bona charitatis, n: 3750. Quod Petrus Fidem, n: 4738. 6000. 6073. 6344. 10087. 10580. Quod Petro dati sint claves Regni cœlorum, significet quod omnis potentia sit Vero ex Bono, seu Fidei ex Charitate quæ ex Domino, ita quod omnis potestas sit Domino, n: 6344. Quod Clavis sit potestas aperiendi & claudendi, n: 9410. Quod omnis potentia sit bono per vera, seu veris ex bono, quæ a Domino, n: 3091. 3563. 6344. 6413. 6948. 8200. 8304. 9327. 9410. 9639. 9643. 10019. 10182. Quod Petra in Verbo significet Dominum quoad Divinum Verum, n: 8581. 10580. Quod omnia Nomina personarum & locorum in Verbo significent res & status, n: 768. 1888. 4310. 4442. 10329. Quod Nomina illorum non intrent cœlum, sed vertantur in res quas significant, & quod nomina illorum nec enuntiari possint in Cœlo, n: 1878. 5225. 6516. 10216. 10282. Quam elegans sensus internus Verbi ubi mera Nomina, illustratum ab exemplis, n: 1224. 1264. 1888.

qui Reformati vocantur; circum hoc Medium illi qui a Pontificia religione; ultra illos Mahumedani, ultimo variæ Gentes; inde constare potest, quod Pontificii peripheriam proximam circum Reformatos, qui in medio, fecerint: quod illi proximam, est causa, quod in Medio sint qui in luce veri ex Verbo sunt; & qui in luce veri ex Verbo sunt, illi etiam in Cœli luce sunt, nam Lux Cœli est ex Divino Vero, ac Verbum est in quo illud; quod Lux Cœli sit ex Divino Vero, videatur in Opere de Cœlo & Inferno n: 126 ad 140; & quod Verbum sit Divinum Verum, n: 303 ad 310; a medio etiam procedit lux versus peripherias, ac illuminat; inde est, quod proxime circum Medium sint qui e Pontificia religione, nam Verbum habent, & quoque legitur ab illis qui e Regimine Ecclesiastico sunt, tametsi non a populo; hæc causa est, quod Pontificia Gens in Spirituali mundo circum illos qui in luce veri ex Verbo sunt, habitationes suas nacta sit. Nunc dicetur, quomodo habitaverunt antequam habitationes eorum prorsus destructæ sunt, ac desertum factæ. Maxima pars habitavit in Meridie & Occidente, aliqua modo in Septentrione & Oriente. In Meridie habitaverunt, qui præ cæteris in mundo polluerunt ingenio, & se confirmaverunt in suo religioso; & simul ibi habitaverunt Nobiles & Divites multo numero, habitaverunt non supra terram ibi, sed sub terra ob timorem pro latronibus, custodias ponentes ad introitus: in illa Plaga etiam erat magna Urbs, cujus extensio erat pæne ab Oriente ibi ad Occidentem, & quoque paulo in Occidentem, sita proxime ad Medium ubi Reformati; in illa Urbe myriades hominum seu spirituum commorabantur; plena erat Templis & Monasteriis; Ecclesiastici etiam omnia pretiosa, quæ per varias artes potuerunt corradere, in illam Urbem contulerunt, & in cellis suis & cryptis subterraneis recondiderunt; quæ cryptæ ita elaboratæ erant, ut nemo præter illos intrare posset; erant in labyrinthi formas circumductæ; in thesauris ibi congestis cor eorum erat, ac fiducia ne usquam in æternum destruerentur, visæ mihi sunt, & miratus artem condendi illas, & ampliandi absque fine: plerique ex illis qui se vocant e Societate Jesu ibi erant, & cum divitibus, qui circum circa erant, amica consortia fovebant. Versus Orientem in illa Plaga erat Synedrium, ubi consultabant de amplificatione dominii sui, ac de modis continendi populum in cæca obedientia, de quo supra n: 56: hæc de Habitationibus illorum in Plaga meridionali. In Septentrione habitabant illi qui minus polluerunt ingenio, & minus se confirmaverunt in suo religioso, ex eo quod in obscura facultate perspiciendi fuerint, & inde in cæca fide: ibi non tanta erat multitudo, ut in Meridie; plerique ex illis erant in magna Urbe, in longum extensa ab angulo orientis ad occidentem, & quoque paulum in occidentem; illa etiam plena erat Templis & Monasteriis; in extremo ejus latere, quod prope orientem, erant plures ex varia religione, & quoque aliqui ex Reformatis: pauca etiam loca a Papali Gente occupata erant in illa Plaga ultra Urbem. In Oriente habitaverunt, qui in maximo jucundo imperandi in mundo ex illa Gente fuerunt, & quoque in aliquo naturali lumine; apparuerunt

runt ibi in montibus, sed modo in Plaga illa quæ spectat ad septentrionem; non autem aliqui in altera parte quæ spectat ad meridiem. In angulo ad septentrionem erat Mons, in cujus capite quendam mentis non compotem posuerunt, quem ad jubendum quodcunque vellent, per communicationes cogitationum, in mundo spirituali notas sed in mundo naturali ignotas, inspirare potuerunt, vulgantes quod ille esset ipse deus cœli apparens sub forma humana, & sic illi Divinum cultum addixerunt; & hoc ex causa, quia populus recedere volebat a cultu eorum idololatrico, quare excogitabant id medium ut contineretur in obedientia; ille mons est qui intelligitur apud Esaiam Cap: XIV: Vers: 13, per *Montem conventus in lateribus septentrionis*; & illi qui in montibus ibi per *Luciferum*, Vers: 12, nam qui ex Babylonica turba in Oriente fuerunt, in lumine fuerunt præ reliquis, quod lumen etiam sibi arte pararunt: visi etiam sunt qui Turrim ædificabant, quæ pertingeret usque in cœlum, ubi Angeli; sed hoc modo repræsentativum eorum machinationum erat; machinationes enim sistuntur in Mundo spirituali per plura coram oculis eorum qui e longinquo stant, quæ tamen non actualiter existunt apud illos qui in machinationibus sunt, hoc commune est ibi; per illam apparentiam usque datum mihi est scire, quid significatur per *Turrim cujus caput esset in cælo, unde locus Babel dictus est*, Genes: XI: 1 ad 10: hæc de Habitationibus eorum in Oriente. In OCCIDENTE habitaverunt anterius illi qui ex ea religione in Sæculis obscuris vixerunt, plerique sub terris ibi, una propago sub altera; totus Tractus anterior, qua spectat septentrionem, erat quasi excavatus, & impletus Monasteriis; introitus ad illos patebant per antra supra operta tegmine, per illa exibant & intrabant, sed raro loquuti sunt cum illis qui in sequentibus sæculis vixerunt, alio enim genio erant, & non tam malitiosi, quia illis temporibus nulla contentio fuit cum Reformatis, inde nec tanta astutia & malitia ex odio & vindicta. In occidentali Plaga ultra illum Tractum erant plures montes, super quibus erant malitiosissimi ex illa Gente, qui corde negabant Divinum, & tamen id ore sanctius reliquis profitebantur & gestu adorabant; illi, qui ibi erant, nefandas artes excogitaverunt, ut sub jugo imperii sui tenerent vulgus, & quoque alios cogerent ad se submittendum illi jugo; artes illas describere non licet, quia nefandæ sunt, erant quales in genere memorantur in Opere de Cœlo & Inferno, n: 580: Montes super quibus erant, sunt qui in Apocalypsi intelliguntur per septem montes, & illi qui ibi describuntur per Mulierem insidentem bestiæ coccineæ, his verbis, "*Vidi Mulierem insidentem Bestiæ coccineæ, plenæ nominibus blasphemiæ, habenti capita septem, & cornua decem; habebat in fronte nomen scriptum, mysterium, Babylon magna, mater scortationum & abominationum terræ: septem capita sunt septem montes, super quibus mulier sedet,*" Cap: XVII: 3. 5. 9: per mulierem in sensu interno intelligitur Ecclesia, ibi in opposito sensu Religiosum prophanum; per bestiam coccineam prophanatio amoris cœlestis; & per septem montes prophanus amor imperandi: hæc de Habitationibus eorum in Occidente. Causa, quod secundum plagas distincti habitent, est quia

omnes in Mundo spirituali feruntur in Plagam & in locum plagæ, qui correspondet eorum affectionibus & amoribus, & nullus alio, de quibus videatur in Opere de Cœlo & Inferno, ubi actum est de quatuor Plagis cœli, n: 141 ad 153. In genere, omnes consultationes Babylonicæ hujus Gentis eo tendunt, ut dominentur non modo super cœlum, sed etiam super omnem terram, sic ut possideant & cœlum & terram, per illud hanc, & per hanc illud; ut id obtineant, continue nova statuta & nova doctrinalia excogitant & excludunt: simile quod in mundo etiam moliuntur in altera vita, nam unusquisque post mortem talis est qualis fuit in mundo, imprimis quoad religiosum: datum est mihi audire quosdam ex Primoribus consultantes de Doctrina, quæ populis esset pro norma; Articuli plures erant, sed omnes tendebant eo, ut imperium super Cœlos & super Terras aucuparent; & quod illis omnis potestas esset, & nulla Domino: illa doctrinalia postea legebantur coram adstantibus, & cum lecta sunt, audiverunt vocem e Cœlo, quod illa dictata fuerint ex profundissimo Inferno, tametsi id nesciebant; quod etiam confirmabatur per id, quod turba diabolica ex illo Inferno, quæ aspectu nigerrima & dirissima erat, ascenderet, ac doctrinalia illa non manibus sed dentibus ab illis evelleret, ac deferret in suum infernum: populus, qui videbat, obstupescebat.

59. *Cur usque ad diem Ultimi Judicii ibi tolerati sunt*, causa erat; quia ex Ordine Divino, est quod omnes, quotcunque conservari possunt, conserventur, & hoc usque dum non amplius inter bonos esse possunt; quapropter omnes illi conservantur, qui æmulari possunt vitam spiritualem in externis, ac illam sistere in vita morali sicut inibi foret, qualescunque sint quoad fidem & amorem in internis; tam quoque conservantur illi qui in sancto externo sunt, tametsi in nullo interno: tales multi ex illa Gente fuerunt, potuerunt enim pie cum vulgo loqui, sancte adorare Dominum, religiosum animis implantare, ac ducere ad cogitandum de Cœlo & Inferno, ac tenere in bonis faciendis per prædicationem operum; inde potuerunt plures ducere ad vitam boni, ita in viam ad Cœlum; quapropter etiam multi ex illa religione salvati sunt, tametsi pauci ex ductoribus; sunt enim hi, quales a Domino intelliguntur per *Pseudoprophetas, qui veniunt in indumentis ovium, ac intus sunt lupi rapaces*," Matth: VII: 15; per Prophetas in sensu Verbi interno intelliguntur qui docent verum, & per id ducunt ad bonum, ac per Pseudoprophetas, qui docent falsum, & per id seducunt: sunt etiam sicut Scribæ & Pharisæi, qui a Domino describuntur his verbis, "*In Cathedra Mosis sedent; omnia quæ dicunt vobis ut servetis, servate & facite, sed secundum opera eorum ne facite; dicunt enim & non faciunt; omnia opera sua faciunt ut ab hominibus spectentur; præcludunt Regnum cœlorum hominibus, illi autem non introeunt: exedunt domos viduarum, in speciem fundentes longas preces. Væ vobis hypocritæ, mundatis exteriorem partem poculi & patinæ, intus autem sunt plena rapina & iniquitate; mundate primum interius poculi & patinæ, ut sit etiam exterius mundum: similes estis sepulchris dealbatis, quæ foris apparent speciosa, intus vero plena sunt ossibus* mor-

mortuorum: sic vos extra apparetis hominibus justi, intus vero pleni estis hypocrisi & iniquitate," Matth: XXIII: 1 ad 34. Quod tolerati sint, etiam est causa, quia unusquisque post mortem retinet suum religiosum, quod in mundo imbuit, quapropter etiam immittitur in illud utprimum in alteram vitam venit; & religiosum apud hanc Gentem implantatum est a talibus, qui prætulerunt ore & finxerunt gestu sanctum, & quoque impresserunt fidem, quod salvari possint per eos; inde quoque erat, quod tales non illis ablati sint, sed quod inter suos conservati. Primaria causa est, quod ab uno Judicio ad alterum conserventur omnes, qui vitam similem spirituali in externis agunt, ac pium & sanctum sicut internum æmulantur, a quibus simplices possunt erudiri & duci, non enim ulterius spectant simplices fide & corde, quam ad externum & coram oculis apparens; inde est, quod tolerati sint omnes qui tales fuerunt a tempore inchoatæ Ecclesiæ Christianæ usque ad diem Judicii; quod ultimum Judicium bis prius exstiterit, & nunc tertio ostensum est supra; illi omnes sunt qui prius cœlum constituerunt, & qui in Apocalypsi, Cap: XX: 5. 6, intelliguntur per illos qui non ex prima Resurrectione; sed quia illi tales fuerunt, ut supra descriptum est, ideo id cœlum destructum est, & illi qui a secunda Resurrectione ejecti. At sciendum est, quod solum illi conservati fuerint, qui se in vinculis teneri passi sunt per leges tam civiles quam spirituales, quoniam hi in Societate simul esse potuerunt, verumtamen non conservati sunt illi, qui non per illas leges in vinculis teneri potuerunt, hi in infernum conjecti sunt longe ante diem ultimi Judicii, nam societates continue purificatæ & repugnatæ sunt a talibus; inde est, quod illi qui scelestam vitam egerunt, & ad mala facienda pellexerunt vulgus, & intraverunt in nefandas artes, quales sunt apud illos qui in infernis, de quibus in Opere de Cœlo & Inferno, n: 580, ejecti sint e societatibus, & hoc per vices: pariter etiam auferuntur e societatibus illi qui interius boni sunt, ne contaminentur ab illis qui interius mali; nam illi qui boni sunt, percipiunt interiora, & ideo non spectant ad exteriora, nisi quantum cum interioribus concordant, hi per vices ante judicium mittuntur ad loca instructionis, de quibus videatur in Opere de Cœlo & Inferno, n: 512 ad 520, & inde auferuntur in Cœlum; hi enim sunt ex quibus novum Cœlum, & qui intelliguntur per illos qui a prima Resurrectione sunt. Hæc dicta sunt, ut sciatur cur tot ab illis, qui ex Pontificia religione fuerunt, usque ad diem ultimi Judicii tolerati & conservati sunt; sed plura de eadem re dicentur in sequente Articulo, ubi de priori Cœlo quod transivit, agendum est.

60. *Quomodo destructi, & habitationes eorum desertum factæ sunt,* velim hic paucis describere, pluribus in Explicatione super Apocalypsin. Quod Babylonia, de qua ibi agitur, destructa sit, nemo alius potest scire, quam qui vidit, & mihi datum est videre quomodo Ultimum Judicium super omnes, & in specie super illos qui e Babylonia fuerunt, factum & peractum est, quare descriptionem faciam; hoc mihi concessum est, imprimis ob causam, ut

ut reveletur mundo, quod omnia, quæ in Apocalypsi prædicta sunt, Divinitus inspirata sint, & quod sit Liber propheticus Verbi; nam nisi id revelaretur mundo, & simul sensus internus, qui est in singulis ibi, sicut in singulis Prophetarum Veteris Testamenti, potuisset ille Liber ob non intellectum rejici; quod secum id incredulum ferret, quod illa, quæ ibi dicuntur, non mereantur fidem, imo quod non Ultimum aliquod Judicium venturum sit, in qua fide se confirmarent illi qui e Babylonia, præ aliis: hoc ne fiat, placuit Domino, me facere testem ocularem. Sed omnia, quæ visa sunt de Ultimo Judicio super illos qui e Babylonia, seu de destructione Babyloniæ, non possunt hic afferri, quia tam multa sunt, ut Librum facerent, quapropter hic solum aliquot communia tradam, reservando particularia ad Explicationem super Apocalypsin. Quoniam Babylonica Gens consedit & extensa fuit super plures tractus in Orbe spirituali, & societates sibi formavit in omni plaga ibi, ut ostensum est supra n: 58, velim singillatim describere quomodo destructi sunt in qualibet Plaga.

61. Post Visitationem facta est destructio; nam Visitatio semper præcedit; Visitatio est exploratio quales sunt, & quoque separatio bonorum a malis, ac boni inde auferuntur & mali relinquuntur. Illa peracta facti sunt ingentes motus terræ; ex quibus animadverterunt, quod Ultimum Judicium instaret, tremor etiam tunc occupavit omnes; visi tunc illi qui in MERIDIONALI PLAGA habitabant, imprimis qui in magna Urbe ibi, de qua supra n: 58, quod discurrerent huc illuc, quidam ut proriperent se in fugam, quidam ut absconderent se in cryptis, quidam in cellis & foveis ubi thesauri eorum, quidam inde exportabant quicquid manibus obvenit: sed post terræ motus erupit ebullitio ab inferiori, quæ evertit omnia quæ in Urbe & in circumjacente tractu: post ebullitionem venit vehemens ventus ab oriente, qui denudavit, concussit & evertit funditus omnia; & tunc omnes qui ibi erant ex omni loco & ex omni latebra educti sunt, & conjecti in Mare, cujus aqua erat nigra; illi qui in id conjecti sunt erant ad plures myriades. Postea ex toto illo tractu abscendebat fumus, qualis post incendium, ac ultimo densus pulvis, qui per ventum orientalem delatus est ad Mare, & superinstratus; in pulverem enim versa sunt thesauraria eorum, & omnia quæ quia possidebant dixerunt sancta: quod pulvis ille superinstratus esset Mari, erat quia talis pulvis significat damnatum. Ultimo visum est sicut nigrum volans super totum tractum illum, quod inspectum apparebat sicut Draco, signum quod ex tota illa Urbe magna & ex toto illo Tractu, Desertum factum sit; quod id visum sit, erat quia per Dracones significantur falsa talis religionis, & per domicilium eorum significatur desertum post eversionem, ut Jerem: IX: 11. Cap: X: 22. Cap: XLIX: 33. Malach: I: 3. Visum etiam est, quod quidam haberent sicut lapidem molarem circum brachium sinistrum, quod erat repræsentativum quod e Verbo confirmaverint nefanda sua dogmata, lapis molaris significat talia; inde patuit quid in Apocalypsi per hæc significatur, " *Angelus sustulit lapidem instar molæ magnæ, & projecit in mare, dicens,*

dicens, ita cum impetu projicitur Babylon urbs illa magna, nec amplius invenietur," XVIII : 21. Illi autem, qui in Synedrio erant, etiam in eadem Plaga sed propius ad orientem, in quo consultabatur de modis amplificandi dominium, & de modis continendi populum in ignorantia & inde in cæca obedientia, de quo synedrio videatur supra n : 58 ; illi non conjecti sunt in mare nigrum, sed in Voraginem quæ se aperuit in longum & profundum sub illis & circum illos. Ita Ultimum Judicium peractum est super Babylonicos in Plaga meridionali. Ultimum Judicium autem super illos qui *anterius in* PLAGA OCCIDENTALI, & super illos qui in PLAGA SEPTENTRIONALI, ubi etiam magna Urbs, ita factum est. Post ingentes terræ motus, qui convulserunt omnia usque ad fundum (hi terræ motus sunt qui intelliguntur in Verbo, Matth : XXIV : 7. Luc : XXI : 11. ac similes Apoc : VI : 12. Cap : VIII : 5. Cap : XI : 13. Cap : XVI : 18, & in Propheticis Veteris Testamenti, & non terræ motus in hac terra) quæ ibi erant, pergebat Ventus orientalis a Meridie per Occidentem in Septentrionem, ac denudabat omnem illam Regionem, primum illam quæ anterius in Plaga occidentali erat, ubi sub terris habitabant qui in Sæculis obscuris vixerunt, postea Urbem magnam, quæ extensa fuit ab illa Plaga usque per Septentrionem ad Orientem, ex quibus denudatis apparuerunt omnia ; sed quia ibi non tantæ gazæ erant, non visa est aliqua ebullitio & igneum sulphureum consumens thesauros, sed modo eversio & destructio, & dein exhalatio omnium in fumum ; Ventus enim orientalis pergebat eundo & redeundo, ac evertit & destruxit, & quoque abstulit : Monachi cum plebe educebantur ad plures myriades, & partim conjecti sunt in Mare nigrum a latere ejus quod spectat occidentem, partim in hiatum magnum meridionalem, de quo supra, partim in Voraginem Occidentalem, & partim in Inferna gentilium, nam qui e sæculis obscuris erant, quoad partem erant idololatræ similes gentilibus ; fumus etiam inde visus est ascendens, & pergens usque ad Mare, & super id volans, & crustam inducens nigram ; nam illa pars maris, quo conjecti sunt, incrustabatur pulvere & fumo, in quos fatiscebant habitationes & divitiæ eorum, quare Mare illud non amplius ad visum existit, sed loco ejus sicut solum nigrum, sub quo Infernum eorum. Ultimum Judicium super illos, qui in PLAGA ORIENTALI super montibus habitabant, de quibus etiam videatur supra n : 58, ita peractum est : Montes illi visi sunt subsidere in profundum, & omnes, qui super illis, deglutiti : ac visus est ille, quem super uno Monte ibi posuerunt, quem proclamarunt pro deo, quod niger factus sit, & dein ignitus, & cum illis in Infernum præceps dejectus : monachi enim ex vario Ordine, qui super illis montibus erant, illum dixerunt esse deum, & se Christum, & ubicunque iverunt, secum tulerunt nefandam persuasionem quod Christus essent. Ultimo factum est Judicium super illos qui remotius in PLAGA OCCIDENTALI habitabant, & ibi super montibus, qui intellecti sunt per Mulierem insidentem bestiæ coccineæ, cui septem capita quæ septem montes, de qua etiam supra n : 58, relatum est : illorum Montes etiam visi sunt, quidam aperti in medio, ubi

ubi ingens hiatus factus circumductus in spiram, & ii, qui super illis, in illum conjecti; quidam Montes evulsi sunt funditus, & prorsus inversi, ut quod supremum ibi erat, imum factum sit; illi qui inde in planitiebus erant, inundati sunt sicut diluvio & obtecti; at qui apud eos ex aliis Plagis erant, illi conjecti sunt in Voragines. Sed hæc quæ nunc dicta sunt, pauca sunt ex omnibus quæ vidi, plura dabuntur in Explicatione super Apocalypsin. Hæc facta & peracta sunt in principio Anni 1757. Quod Voragines attinet, in quas conjecti sunt omnes, præter illos qui in Mare Nigrum, sunt plures; Quatuor mihi detectæ sunt; una magna in Plaga meridionali ad orientem ibi; altera in Plaga occidentali ad meridiem; tertia in Plaga occidentali ad septentrionem ibi: quarta ulterius in angulo inter Occidentem & Septentrionem: Voragines & Mare sunt Inferna eorum. Hæc visa sunt, at præter illa sunt plura alia, quæ non visa; Gentis enim Babylonicæ Inferna sunt distincta secundum varias prophanationes spiritualium, quæ sunt boni & veri Ecclesiæ.

62. Ita nunc Mundus spiritualis a talibus liberatus est, & ob liberationem ab illis gavisi sunt Angeli, quoniam illi, qui ex Babylonia erant, omnes quotcunque potuerunt, infestabant ac seducebant, & ibi plus quam in mundo; nam astutiæ illorum ibi maligniores sunt, quia tunc spiritus sunt, & in spiritu cujusvis se recondit omnis malitia; nam spiritus hominis est qui cogitat, vult, intendit & machinatur: multi ex illis explorati sunt ac inventi, quod prorsus nihil crediderint, quodque insiderit animis eorum nefanda cupiditas seducendi, divites propter divitias, & pauperes propter dominium; & quod ob illum finem tenuerint omnes in densissima ignorantia, & sic præstruxerint viam ad lucem, ita ad cœlum; nam via ad lucem & ad cœlum præstruitur, cum cognitiones spiritualium obfunduntur per idololatrica, & cum Verbum adulteratur, infirmatur, & aufertur.

63. *Quod conservati sint qui ex illis qui in affectione veri ex bono fuerunt.* Illi ex Pontificia Gente qui pie vixerunt, & fuerunt in bono, tametsi non in veris, & usque ex affectione desideraverunt scire vera, exemti sunt, & delati sunt in Tractum quendam anterius in Plaga occidentali juxta septentrionalem, & ibi datæ illis sunt habitationes, ac institutæ societates; & dein ad illos missi sunt sacerdotes ex Reformatis, qui instruerent illos ex Verbo, & sicut instruuntur acceptantur in Cœlum.

64. *De statu illorum posthac qui inde ex terris veniunt.* Quoniam nunc Ultimum Judicium peractum est, & per id a Domino omnia in ordinem redacta sunt, ac omnes qui interius boni fuerunt in Cœlum sublati sunt, & qui interius mali in Infernum dejecti, non sinitur posthac sicut hactenus, ut consocientur infra cœlum & supra infernum, nec ut commune habeant cum aliis, sed ut primum illuc veniunt, quod fit post cujusvis obitum, prorsus separentur, & post transactum tempus in Mundo spirituum, in loca sua ferantur; quare illi qui sancta prophanant, qui sunt

qui vindicant sibi potestatem aperiendi & claudendi cœlum, ac remittendi peccata, quæ tamen solius Domini sunt, & qui bullas papales Verbo pares faciunt, & pro fine habent dominium, posthac feruntur illico in Mare nigrum, vel in Voragines ubi Inferna prophanatorum sunt. Sed dictum mihi est e cœlo, quod illi qui tales sunt ex illo religioso, nihil spectent ad vitam post mortem, quia eam corde negant, sed solum ad vitam in mundo, & quod inde talem eorum sortem post obitum, quæ tamen in æternum mansura est, floccipendant, & ad illam, sicut ad rem nihili, rideant.

De priori Cœlo, & ejus abolitione.

65. DICITUR in Apocalypsi, "*Vidi Thronum magnum, & Quendam insidentem, a Cujus aspectu fugit Terra & Cœlum, quorum locus non inventus est,*" xx: 10. Et dein, "*Vidi Cœlum novum & Terram novam; primum Cœlum & prima Terra transiverant,*" xxi: 1. Quod per novum Cœlum & novam Terram, & per transitionem prioris Cœli & prioris Terræ, non intellectum sit Cœlum aspectabile ac Terra nostra habitata, sed Cœlum Angelicum & Ecclesia, ostensum est in Articulo Primo supra, & quoque in sequentibus: Verbum enim in se est spirituale, & ideo de spiritualibus agit, ac spiritualia sunt quæ sunt Cœli & Ecclesiæ; hæc in sensu literæ exponuntur per naturalia, quia naturalia inserviunt spiritualibus pro basi, ac Verbum absque tali basi non foret Divinum Opus, quia non completum, naturale, quod est ultimum in Ordine Divino, complet, & facit, interiora, quæ sunt spiritualia & cœlestia ut super illo subsistant, sicut domus super suo fundamento: nunc quia homo ex naturali & non ex spirituali cogitavit de illis quæ sunt in Verbo, ideo per Cœlum & Terram in illis locis, & quoque in aliis, non aliud intellexit quam Cœlum quod existit in Mundo naturæ, nec aliàm Terram: inde est, quod unusquisque exspectet transitionem & destructionem eorum, & tunc quoque creationem novorum: sed ne illa exspectentur in perpetuum, & quovis sæculo frustra, apertus est sensus spiritualis Verbi, ut sciatur quid intelligitur per plura in Verbo, quæ ad intellectum non veniunt dummodo naturaliter de illis cogitatur, & simul quid per Cœlum & Terram quæ transibunt.

66. Sed antequam manifestatur, quid per primum Cœlum & primam Terram intelligitur, sciendum est, quod per primum Cœlum non intelligatur Cœlum quod fuit ex illis qui facti sunt Angeli a prima Creatione hujus Mundi ad hoc usque tempus, nam id Cœlum constans est & permanet in æternum; omnes enim qui in Cœlum veniunt, sub tutela Domini sunt, & a Domino, qui semel receptus est, nullus evelli potest; sed per primum Cœlum intelligitur id quod conflatum ex aliis quam qui Angeli

facti sunt, & quoad plurimam partem ex illis qui non Angeli fieri potuerunt: quinam illi fuerunt, & quales, in sequentibus dicetur: id Cœlum est de quo dicitur quod transierat. Id vocatur Cœlum, quia illi qui in eo fuerunt, in Alto super petris & montibus consociati degerunt, & in jucundis naturalium similibus, sed usque in nullis spiritualibus; nam plerique, qui ex terris in Mundum spiritualem veniunt, credunt in Cœlo esse cum in Alto, & in cœlesti gaudio cum in jucundis in qualibus fuerunt in mundo: inde est, quod id vocatum sit Cœlum, sed Cœlum primum quod transiret.

67. Porro sciendum est, quod hoc Cœlum, quod vocatur Primum, non fuerit ab aliquibus, qui ante adventum Domini in mundum vixerunt, sed omnes ab illis qui post adventum Ipsius; nam, ut supra n: 33 ad 39 ostensum est, in fine cujusvis Ecclesiæ fit ultimum Judicium, & tunc abolitur prius Cœlum, & creatur seu formatur novum; a principio enim ad finem Ecclesiæ tolerati sunt omnes qui in Morali vita externa, & qui in Pio & Sancto externo vixerunt, tametsi in nullo interno, modo interna quæ sunt cogitationum & intentionum in vinculis teneri potuerint per leges societatis civiles & morales; sed in fine Ecclesiæ reteguntur interna, & tunc super illos fit Judicium. Inde est, quod Ultimum Judicium super habitatoribus hujus Telluris bis prius factum sit, & nunc tertio, videatur supra n: 46, ita quoque bis prius Cœlum cum terra transiverat, ac novum Cœlum cum nova Terra creatum est; Cœlum enim & Terra sunt Ecclesia utrobivis, ut supra n: 1 ad 5 ostensum est. Inde patet, quod Novum Cœlum & Nova Terra, quæ memorantur apud Prophetas Veteris Testamenti, non sint id Novum Cœlum & Nova Terra quæ memorantur in Apocalypsi, sed quod illa exstiterint a Domino cum fuit in mundo, & quod hoc nunc ab Ipso: de illis apud Prophetas Veteris Testamenti ita legitur, "*Ecce Ego creaturus sum Cœlum novum & Terram novam, nec commemorabuntur priora,*" Esai: LXV: 17. & alibi, "*Cœlum novum & Terram novam facturus sum,*" Esai: LXVI: 22; præter apud Danielem.

68. Quia hic nunc agitur de Primo Cœlo quod transivit, & nemo aliquid de eo scit, velim ordine describere, I. Primum Cœlum a quibus exstiterat. II. Quale id fuit. III. Quomodo transivit.

69. *Primum Cœlum a quibus exstiterat.* Primum Cœlum ab omnibus illis conflatum est, super quos Ultimum Judicium est factum, non enim factum est super illos qui in Inferno, nec super illos qui in Cœlo, nec super illos qui in Mundo spirituum, de quo Mundo videatur in Opere de Cœlo & Inferno, n: 421 ad 520; & non super aliquo homine adhuc vivente, sed solum super illos, qui sibi instar cœli fecerunt, quorum plurima pars erat super montibus & petris; hi etiam sunt qui a Domino intellecti sunt per Hircos, quos statuit a sinistro, Matth: XXV: 32. 33 seq: inde constare potest, quod Primum Cœlum exstiterit non modo a Christianis, sed etiam a Mahumedanis & Gentibus, quorum omnes formaverant sibi tales cœlos in suis locis. Quales illi fuerunt, paucis dicetur: fuerunt qui in sancto externo vixerunt in mundo, & usque in nullo sancto interno; & qui propter,

leges civiles & morales justi & sinceri fuerunt, & non propter leges Divinas, ita qui Externi seu Naturales homines fuerunt, ac non Interni seu Spirituales; & quoque qui in doctrinalibus Ecclesiæ, & docere potuerunt, tametsi non in vita secundum illa; tum qui in variis functionibus fuerunt, & usus fecerunt, sed non propter usus: hi & horum similes ex omnibus in universo terrarum orbe, qui post adventum Domini vixerunt, Primum Cœlum constituerunt: hoc Cœlum ideo tale erat, qualis est Mundus & Ecclesia in terris ex illis, qui non bonum agunt quia est bonum, sed quia timent leges ac jacturam famæ, honoris & lucri; qui non ex alia origine agunt bonum, illi non timent Deum sed homines, nec Conscientiam habent. In primo Cœlo, quod a Reformatis, multa pars erat, qui crediderunt salvari hominem per solam fidem, & non vitam fidei, quæ est charitas, vixerunt; & qui amaverunt multum ab hominibus videri. Omnibus illis, dum consociati erant, interiora clausa fuerunt ut non patuerint, sed aperiebantur cum instaret Ultimum Judicium, & tunc compertum est, quod intus obsiderentur ab omnis generis malis & falsis, & quod contra Divinum essent, & quod actualiter in Inferno: nam unusquisque post mortem statim alligatur similibus, boni similibus in Cœlo, mali autem similibus in Inferno, sed non veniunt ad illos, priusquam interiora reteguntur; interea consociari possunt illis, qui eis similes sunt in externis. Sed sciendum est, quod omnes qui interius boni fuerunt, ita qui spirituales, ab illis separati sint, & elevati in cœlum; & quod omnes, qui non modo interius sed etiam exterius mali fuerunt, etiam ab illis separati sint, & conjecti in Infernum; & hoc a primo tempore post adventum Domini usque ad ultimum, quando Judicium; ac relicti solum, ut societates inter se formarent, ex quibus primum Cœlum, qui tales fuerunt quales supra descripti sunt.

70. Quod tales Societates toleratæ sint, seu tales Cœli, sunt plures causæ; primaria est, quod per externum sanctum, & per externum sincerum & justum, conjuncti fuerint cum simplicibus bonis qui in Ultimo Cœlo, & qui adhuc in Mundo spirituum & nondum introducti in cœlum fuerunt; nam in Mundo spirituali communicatio omnium est & inde conjunctio cum similibus, ac simplices boni qui in ultimo Cœli sunt, & qui in Mundo spirituum, spectant imprimis ad externa, sed usque non interius mali sunt, quare si ab illis divellerentur ante tempus præstitutum pateretur Cœlum in suis ultimis, & tamen ultimum est super quo superius Cœlum sicut super sua basi subsistit. Quod illa causa fuerit, quod tolerati sint usque ad ultimum tempus, docet Dominus his verbis, "*Accedentes servi Patris familias dixerunt ei, nonne bonum semen seminasti in agro tuo, unde ergo sunt zizania, & dixerunt, vis ergo abeamus & colligamus ea; at ille dixit, non, ne colligendo zizania eradicetis simul cum eis triticum; sinite itaque utraque simul crescere usque ad messem, & tempore messis dicam messoribus, colligite primum zizania, & ligate ea in fasciculos ad comburendum; triticum vero colligite in horrea. Qui seminavit bonum semen est Filius hominis; Ager est mundus; Semen bonum*

sunt filii regni, zizania filii mali; Messis est consummatio sæculi: sicut ergo colliguntur zizania, & comburuntur igne, sic erit in consummatione sæculi hujus," Matth: XIII: 27 ad 30. 37 ad 42; Consummatio sæculi hujus est ultimum tempus Ecclesiæ; Zizania sunt qui interius mali sunt; Triticum qui interius boni; Collectio illorum & ligatio in fasciculos ad comburendum est ultimum Judicium *(o)*. Simile intelligitur in eodem Capite per parabolam Domini de Piscibus ex omni genere congregatis, ac bonis injectis in vasa, malis autem ejectis foras, de quibus etiam dicitur, "*Sic erit in Consummatione sæculi; exibunt Angeli, & separabunt malos e medio justorum,*" Vers: 47. 48. 49; comparantur piscibus, quia per pisces in Verbi sensu spirituali, significantur naturales & externi, tam boni quam mali; quid per Justos videatur infra lineam *(p)*.

71. *Quale Primum Cœlum fuit*, ex illis, quæ supra nunc dicta sunt, concludi potest; tum ex eo quod illi, qui non spirituales sunt per agnitionem Divini, vitam boni, & affectionem veri, & usque ut spirituales apparent per sanctum externum, per sermocinationes de Divinis, & per sinceritates propter se & mundum, dum relicti internis suis, ruant in nefaria secundum libidines suas; nihil enim detinet, non timor Dei, non fides, non conscientia: inde erat, quod utprimum illi, qui in primo Cœlo erant, immissi sunt in interiora sua, apparuerint conjuncti Infernis.

72. *Quomodo Primum Cœlum transivit*, descriptum est prius, ubi de Ultimo Judicio super Mahumedanos & super Gentes, n: 50. 51; & super Pontificios, n: 61. 62. 63, actum est, quoniam illi etiam in suis locis Primum cœlum constituerunt: superest ut aliquid dicatur de Ultimo Judicio super Reformatos, qui etiam Protestantes & Evangelici vocantur, seu quomodo Primum

Ex Arcanis Cœlestibus. *(o)* Quod Manipuli in Verbo significent dispositiones verorum & falsorum apud hominem in series, ita quoque hominum in quibus vera & falsa, n: 4686. 4687. 5339. 5530. 7408. 10303. Quod Filius hominis sit Dominus quoad Divinum Verum, n: 1729. 1733. 2159. 2628. 2803. 2813. 3255. 3704. 7499. 8897. 9087. Quod filii sint affectiones veri ex bono, n: 489. 491. 533. 2623. 3373. 4257. 8649. 9807; ita filii Regni sunt qui in affectionibus veri ex bono, & filii mali qui in affectionibus falsi ex malo; unde hi dicuntur zizania, & illi semen bonum, nam per zizania significatur falsum ex malo, & per semen bonum verum ex bono: quod semen agri sit verum ex bono apud hominem a Domino, n: 1940. 3038. 3310. 3373. 10248. 10249. Quod semen in opposito sensu sit falsum ex malo, n: 10248. Quod etiam semen agri sit nutritio mentis per Divinum Verum ex Verbo, & quod seminare sit instruere, n: 6158. 9272. Quod Consummatio sæculi sit ultimum tempus Ecclesiæ, n: 4535. 10622.

(p) Quod per Pisces in Verbi sensu spirituali significentur scientifica quæ naturalis seu externi hominis, & inde quoque naturales seu externi, tam mali quam boni, n: 40. 991. Quod animalia omnis generis correspondeant talibus quæ apud hominem, n: 45. 46. 246. 714. 716. 719. 2179. 2180. 3519. 9280. 10609. Quod Justi in Verbo dicantur, quibus addicatur justitia & meritum Domini, Injusti autem quibus justitia propria & meritum sui, n: 3648. 5069. 9263.

Primum cœlum ex illis compositum transivit; nam, ut supra dictum est, non super alios factum est Judicium, quam super illos, ex quibus erat Primum cœlum. Hi postquam visitati sunt, ac immissi in interiora sua, partiti sunt & divisi in classes secundum mala & inde falsa, & secundum falsa & inde mala, & conjecti in Inferna amoribus eorum correspondentia; Inferna eorum erant ab omni latere circum Medium, nam in Medio fuerunt Reformati, circum illos Pontificii, & circum hos Mahumedani, & in ultimo ambitu Gentes, videatur supra n: 48; illi qui non in Inferna, ejecti sunt in deserta: quidam autem demissi erant in Planities in Plaga meridionali & septentrionali, ut Societates formarent, ac instruerentur & præpararentur ad Cœlum; hi sunt qui conservati. Sed quomodo omnia hæc peracta sunt, hic in specie describi non potest, Judicium enim super illos diutius perstitit, & factum est successive per vices; & quia tunc multa memoratu digna visa & audita sunt, velim illa in suo ordine sistere in Explicatione super Apocalypsin.

De statu Mundi & Ecclesiæ posthac.

73. STATUS Mundi posthac prorsus similis erit qualis fuerat hactenus; nam magna illa mutatio, quæ facta est in Mundo spirituali, non inducit aliquam mutationem Mundo naturali quoad externam formam; quare æque posthac erunt Civilia ut prius, erunt Paces, Fœdera, & Bella, ut prius, & cætera quæ sunt societatum in genere & in specie. Quod Dominus dixerit, quod ultimis temporibus erunt Bella, ac tunc insurget Gens contra gentem, & Regnum contra regnum, & erunt Fames, Pestes, & Terræ motus singulis locis, Matth: XXIV: 6. 7, non significat talia in Naturali mundo, sed correspondentia in Spirituali; Verbum enim in Propheticis non agit de Regnis in terra, nec de Gentibus ibi, ita nec de Bellis eorum, & quoque non de fame, peste, & terræ motibus ibi, sed de talibus quæ eis correspondent in Spirituali mundo, quæ qualia sunt, explicatum est in ARCANIS CŒLESTIBUS, ex quibus Collecta videantur sub linea *(q)*. Quod

EX ARCANIS CEOLESTIBUS. *(q)* Quod Bella in Verbo significent pugnas spirituales, n: 1659. 1664. 8295. 10455. Quod inde omnia Arma belli aliquid pugnæ spiritualis significent, sicut arcus, gladius, clypeus, n: 1788. 2686. Quod Regna significent Ecclesias quoad vera & quoad falsa, n: 1672. 2547. Quod Gentes significent illos ibi qui in bonis & qui in malis, n: 1059. 1159. 1205. 1258. 1260. 1416. 1849. 4574. 6005. 6306. 7830. 8054. 8317. 9320. 9327. Quod Fames significet defectum cognitionum boni & veri, n: 1460. 3364. 5277. 5279. 5281. 5300. 5360. 5376. 5893. Quod etiam desolationem Ecclesiæ, n: 5279. 5415. 5576. 6110. 6144. 7102. Quod Pestis significet vastationem & consummationem boni & veri, n: 7102. 7505. 7507. 7511. Quod Terræmotus significent mutationes status Ecclesiæ, n: 3355.

Quod autem ſtatum Eccleſiæ attinet, ille eſt qui non erit ſimilis poſthac, ſimilis quidem quoad externam apparentiam, ſed diſſimilis quoad internam; quoad externam apparentiam erunt Eccleſiæ diviſæ ut prius, doctrinæ earum docebuntur ut prius, ſimiliter religioſa apud Gentes; ſed homo Eccleſiæ erit poſthac in liberiori ſtatu cogitandi de rebus fidei, ita de ſpiritualibus quæ ſunt Cœli, quia Liberum ſpirituale reſtitutum eſt; omnia enim nunc in ordinem redacta ſunt in cœlis & in Infernis, & inde influit omnis cogitatio de Divinis & contra Divina, cum Divinis e Cœlis, & contra Divina ex Infernis: ſed hanc ſtatus mutationem homo nec in ſe animadvertet, quoniam non reflectit ſuper id, nec ſcit aliquid de Libero ſpirituali, nec de Influxu: verumtamen in Cœlo id percipitur, & quoque ab ipſo homine poſt mortem ejus. Quia homini Liberum ſpirituale reſtitutum eſt, ideo Senſus ſpiritualis Verbi nunc detectus eſt, ac per id Divina vera interiora revelata ſunt; illa enim homo in priori ſtatu non intellecturus eſſet, & qui intellecturus, is prophanaturus. Quod homini liberum ſit per æquilibrium inter Cœlum & Infernum, & quod homo non niſi quam in libero reformari poſſit, videatur in Opere de Cœlo & Inferno, n: 597 ad finem.

74. Loquutus ſum cum Angelis varia de ſtatu Eccleſiæ poſthac, qui dixerunt quod ventura non ſciant, quia ventura ſcire eſt ſolius Domini, ſed quod ſciant, quod id ſervum & captivum, in quo fuit homo Eccleſiæ antehac, ſublatum ſit, & quod nunc ex Libero reſtituto melius percipere poſſit vera interiora, ſi vult percipere, & ſic interior fieri, ſi vult fieri; ſed quod uſque exilem ſpem habeant de hominibus Eccleſiæ Chriſtianæ, aſt multam de aliqua Gente ab orbe Chriſtiano diſſita & ab infeſtatoribus inde remota, quæ talis eſt, ut lucem ſpiritualem poſſit recipere, ac cœleſtis ſpiritualis homo fieri; & dixerunt, quod hodie revelentur apud illam Gentem Divina Vera interiora, & quoque recipiantur ſpirituali fide, hoc eſt, vita & corde, & quod Dominum adorent.

F I N I S.